Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm Kavgasında

öncü

16 şubat 1976 yıl 1 sayı 1 fiatı 200 kuruş

MC fiili SIKIYÖNETİM UYGULUYOR...

Emekçi yığınlar, her geçen gün biraz daha yoksulluğun içine itilmekte, baskı ve terörle mücadeleleri engellenmeye, ezilmeye çabalanmaktadır. Sermaye en gerici temsilcisi MC vasıtasıyla, işçilerin, köylülerin ve gençliğin mücadelesini boğmaya, ilerici-yurtsever ve sosyalistleri sindirmeye çalışmaktadır. Hergün biraz daha çıkmaza saplanan ve ne yapacağını bilemeyen sermaye kesimleri, en azından şu içinde yaşanılan dönemde, artan bir şekilde kurtuluşu, daha fazla baskıda, daha fazla kan dökmekte görmektedirler. Ve MC vasıtasıyla, bunun en geniş uygulamasını sahnelemektedir.

SERMAYENİN «KANLI TERÖR»Ü DEVAM EDİYOR

Sömürülerinin devamını ve mevcut ekonomik-politik çıkmazdan kurtulmanın yolunu faşizmde gören sermaye kesimleri, MC vasıtasıyla, adım adım bu amaca ulaşmak için her türlü metoda, zorbalığa başvuruyorlar. Hatta bir dönem önce kendileri tarafından budanarak, bugünkü haline getirilen anayasa, tekrar değiştirilmek isteniyor. Bu istek MC'nin başı Demirel tarafından açıkça ifade ediliyor. Ancak bu değişiklik belli bir gücü (hem kitlelerin mücadelesini dizginleyebilmek için gerekli olan ve hem de parlamentoda bunu gerçekleştirebilecek yeterli çoğunluğun sağlanması için gerektirdiğinden, 4 gerici burjuva partisinin oluşturduğu MC hükümetinin bunu hemen gerçekleştirmesi mümkün değil. Bu durumda MC iki yola başvuruyor: birincisi, son aylarda özellikle yaygınlaştırdığı ve devlet mekanizmasında yaptığı değişiklikler sayesinde kolayca yapabildiği bir faşist uygulama: hükümetin çeşitli bakanlarından tutun da, en alt kademedeki memurun bile çoğu zaman başvurduğu kendi yasalarını dahi tanımazlık veya «fiili uygulamalar». Bunlardan en önemlisi, mülki amirlere, sıkıyönetim ilân etme yetkisi veren kanun taslağı, ve mahkeme kararı olmadan ev veya kişilerin üzerlerinin aranması ile ilgili olanı. Zaten bu uygulama yukarda da değindiğimiz gibi, son aylarda başvurulan bir olay. Malatya, Pazarcık, Mardin vs. olayları bunun tipik uygulamaları olmuştur. Ayrıca 10'a yakın TÖB-DER şubesinin, 5 GSB şubesinin, DDKD'lerin ve birçok mahalli derneğin kapatılması... bunlara eklenebilir.

İkincisi, mevcut demokratik hakların, kâğıt üzerinde de olsa, kaldırmayı amaçlayan gerici yasaların çıkartılması çabası. Daha şimdiden onların kanun, bütçe sonrası görüşülmeyi bekliyor. Üniversiteler kanunu, dernekler kanunu, sendikalar kanunu, vs.

Açıkça görüleceği gibi, MC'nin her uygulaması, geniş emekçi yığınların çıkarlarına ters düşen, onların artan yoksullukları karşısında verdikleri mücadeleyi ezmeyi amaçlayan gerici bir politikadır. Bugün MC, fiili bir sıkıyönetim uygulamaktadır: sadece son aylarda onlarca devrimci işçi ve öğrenci katledilmiştir.

MC'NİN İFLAS BELİRTİLERİ

MC'nin bu politikası şimdiden iflâs etmeye ve geniş yığınların gözünde ne olduğu daha açıkça anlaşılmaya başlanmıştır. Herşeyden önce, enflasyonist bir ekonomik politika yürüten MC, ekonomik bir darboğazın içinde ne yapacağını şaşırmış durumdadır. Döviz rezervlerinin tükenmiş olması ve dış kredi imkânlarının sıfır düzeyine yakınlaşması nedeniyle, sermayeyi yeterince besleyememekte ve yine zamlar ve devalüasyon kaçınılmaz bir zorunluluk olarak dayatmaktadır. Bu ise, hiç şüphe yok ki, MC'nin ömrünün biraz daha kısalmasını da beraberinde getirecektir. Yine, MC'nin şimdiye kadar aldığı baskı tedbirleri ve estirdiği terör, kitlelerin mücadelesini yokedemeyi başaramamıştır. Her geçen gün bir işyerinde, bir okulda direniş olmakta ve yine çeşitli kendiliğinden de olsa, kitle gösterileriyle faşizm ve MC lânetlenmektedir. Üniversiteler kapatılmış ve devrimci öğrenci potansiyeli dağıtılmak istenmiştir.

Ancak fabrikalarda ise durum tersinedir. Orada işçiler, kendi sınıf çıkarlarının ve diğer emekçilerin çıkarlarının korunması için daha fazla mücadeleye atılmaya hazır görünmektedir. Ve bununa ne faşizmin, ne de onun silik kopyası MC'nin engellemeye gücü yetmeyecektir.

Bütün bunlardan başka, MC'nin faşizan tırmanışına, bizzat burjuvazinin içinden de, tekellerin rekabeti dolayısıyla çatlak sesler gelmektedir. CHP, DP ve hatta kısmen MSP içindeki bazılarının kendi varlıklarının inkârı olan bu gelişime karşı daha «sert» bir tutum içine girdikleri söylenebilir. Ancak bunların çıkışları, tutarlı ve kararlı olmamakta, aksine, kaypak demogojik bir yapı göstermektedir. Bunlar insanların öldürülmesine değil ama, öldürülüş biçimine (!) karşı çıkarak MC'yi yıpratmaya çalışıyorlar. Bütün bunların yanı sıra, açılan çeşitli meclis araştırmaları MC'den çok, bu düzenin kokuşmuşluğunu, çirkefliğini sergiliyor.

Kısaca özetlersek; MC'nin yürüttüğü politika daha şimdiden iflâsın eşiğine gelmiş durumda. Devalüasyon ve zamların kaçınılmaz bir zorunluluk olarak kendini dayatması, dış kredi kaynaklarının azalması kitle hareketlerinin yükselmesi MC'nin sonunu hazırlayan en önemli iç etkenlerden başlıcaları. Kıbrıs ve Ege sorununun aldığı son durum ve ABD Kongresinin kararları, AET ile olan ilişkiler MC'nin dış politikasının iflâsıdır. Hemen bu arada söyleyelim, daha düne kadar emperyalizme olan bağlılıklarını gözardı etmeye çalışanlar, bugün verdikleri demeçlerle («Türkiye, kendisini ABD ve NATO'ya karşı serbest sayarsa şaşmamalıdır» N. Erim.) bunu, açık bir şekilde ortaya koymaktadırlar.

Şimdiye kadar söylediklerimiz sadece MC'nin iflâsını değil, ama özünde kapitalist düzenin, bu köhnemiş çürük düzenin çıkmazlarını gözler önüne seriyor.

DEMOKRATİK GÜÇLER DAHA AKTİF BİR ÇALIŞMANIN İÇİNE GİRMEK ZORUNDADIRLAR

Bugün bilinçli bir şekilde uygulanmaya ve adım adım yeni mevziler kazanmaya çalışan faşizm, karşısında bilinçli ve örgütlü bir şekilde hareket eden bir sosyalist hareket bulamamaktadır. Güçler, oldukça dağınık ve örgütsüzdür. Mevcut örgütlenmeler, ya faşizme karşı mücadelede öncülüğü gönüllü olarak CHP'ye bırakmakta ve sağ bir tutum takınmaktadırlar; ya da, her türlü siyasi çalışmayı (sözde kabul etseler de) pratikte reddederek kitlelerden tecrit olmakta ve «sol» bir tavır takınmaktadırlar. Geniş emekçi yığınların örgütlenmesini, onların talepleri ve «siyasi gerçeklerin teşhiri kampanyası» üzerinde yapmak zorundayız. Faşist güçlerin, çeşitli zorbalık metodlarının yanı sıra, demagojik sloganlarla da olsa işçi sınıfı ve diğer emekçi yığınlar içine girmeye, kendilerine kitle tabanı kazanmaya çalıştıkları günümüzde, bu görevi yerine getirmeyenler bir hiç olmaktan öteye gidemezler. En geniş yığınların örgütlenmelerini ve politik eğitimlerini sağlamak için, onları daha aktif bir şekilde mücadelenin içine çekebilmek için sabırlı, kararlı ve bilinçli bir çalışmayı örgütlemek zorundayız. Kendiliğinden yükselen kitle hareketlerine bilinç unsurunu katarak, onları tutarlı sınıf hareketlerine dönüştürmeliyiz. Bunları yapmadan faşizme karşı tutarlı bir mücadele örgütlenemez. Faşist bir tırmanış içinde olan MC, ancak ve ancak kararlı ve tutarlı kitle hareketleriyle yenilgiye uğratılabilir. Kitleye güvensizliğin açık belirtileri olan perde arkası kulislerle veya hiçbir güce sahip olunmadığı halde parlamentodan girişimler bekleyerek, MC'nin yıklacağını zannetmek ham bir hayal olmaktan öteye gitmeyecektir. Mevcut devrimci potansiyeli CHP kuyruğuna takarak pasifize etmekten öteye gitmeyen bir politika, yenilgi politikasıdır.

Faşist tırmanışa dur demek için, MC'yi teşhir ederek, emekçi yığınların düşmanı olduğunu göstermek için, anti-faşist güçler kendi aralarındaki ayrılıklara rağmen, asgari ortak ilkelerde anlaşarak en geniş kitleleri mücadeleye çekmeli ve güçlü anti-faşist gösteriler düzenlemelidir. Unutmayalım ki, faşizm, sadece bir görüşe, bir gruba değil ama aksine tüm ilerici yurtsever ve sosyalistlere, tüm emekçilere karşıdır ve onları ezmeyi amaçlar. Burjuvazinin terörü karşısında sinmek veya mücadelede öncülüğü bir diğer burjuva politikacısına bırakmak, ancak burjuvazinin işine yarar ve onu güçlendirir. Katliamlar karşısında, işçilerin memurlaştırılması, okulların kapatılması, işçilerin işten atılması karşısında... bütün bunlar karşısında en geniş kitleleri harekete geçirmeliyiz, bunun için mücadele etmeliyiz. İşçiler, üniversitelerde, liselerde öğrencilerin verdiği mücadeleye sahip çıkmalı, onları aktif bir şekilde desteklemeli ve yine aynı şekilde, öğrenciler işten atılmalar, direniş ve grevler sırasında işçilerin yardımına koşmalıdır. Ancak toplumun tüm ezilen kesimleri arasında sağlanacak bir güçbirliği, faşizmi geriletecek ve onu yokedecektir.

SENDİKAL MÜCADELEDE FAŞİST SALDIRILAR

Son günlerde Seydişehirde kurulu 7500 işçinin çalıştığı Alüminyum tesislerinde Türk Metal İş'in yetki alması MC hükümeti ile birlikte işçi sınıfımızın ekonomik mücadelesinde oynanmakta olan bir oyunu açıktan açığa gözler önüne serdi.

İşçi sınıfımızın referandum - sendika seçme özgürlüğü için uzun zamandır verdiği mücadele hukuken ortadan kaldırıldıktan sonra, TÜRK-İŞ üyesi sarı sendikalardan da öte doğrudan doğruya faşist MHP yanlısı sendikalar terör de uygulayarak ardı ardına yetki almaya başladılar.

Yargıtay 9. Dairesi daha önce verilmiş bir kararında referandumun uygulanamayacağını belirtmişken, böyle davalar için kısa denebilecek bir süre sonra referandum uygulaması yönünde İş mahkemesinin vermiş olduğu bir kararı onayladı. Böylece birbiriyle çelişen 2 karar ortaya çıktı. DİSK yöneticisi bir takım aklı evvel ve umudunu özellikle burjuvazinin bir kanadının ilericiliğine bağlamış sendikacılar bu kararı, verdikleri demeçlerle sınırlı demokratik mücadelelerinin bir ürünü olarak gördüler. Oysa ki işçi sınıfımızın başına yepyeni bir çorap örülüyordu. Demokratik demeç mücadelesi sonucunda alındığı sanılan karar yeni bir İçtihadı Birleştirme kararı çıkartabilmek için Yargıtay 9. Dairesinin almış olduğu bir karardı. Çünkü İçtihadı Birleştirme kararı ancak daireler arasında veya herhangi bir dairenin verdiği 2 kararın birbiriyle çelişik olması halinde alınır. Ancak DİSK yöneticisi beyler buna uyanamayarak üye sendikalara DİSK'e bağlı olduğunuzu bildirmeden Yargıtaya referandumdan yana olduğunuzu yazın böylece onları etkiler ve kararın referandumun yasal olduğu yönünde çıkmasını sağlarsınız şeklinde genelgeler gönderdiler. Oysa hesap önceden tutulmuş, ne yapılacağı çok önceden kararlaştırılmıştı. İşçi sınıfının kapitalist düzende haklarını ancak kararlı bir şekilde vereceği kitle mücadeleleri sonucunda alabileceğini unutan ve burjuvaziye güvenen bu beylere tarih bir kez daha ağır sınıf şamarını indirmiş oldu.

Sözkonusu karardan sonra olanlar zaten işçi sınıfımızın bildiği şeylerdi. Zaten bu nedenle referandum mücadelesi veriyordu. Ancak dikkatle üzerinde durulması gereken nokta faşist MHP'lilerin izledikleri yöntemler ve buna karşı mücadelenin yolları.

MC'nin hükümet olması ve 3 milletvekili ile faşist MHP'nin bunun içinde yer almasıyla birlikte kitle tabanı kazanma çalışmalarına başlaması yalnızca üniversitelerde olan bir olay değil. Bir yandan öğrenci gençlik içinde terör estirerek ve devletin kolluk kuvvetlerine yardım adı altında üniversitelere ölüm saçan faşist Ülkü Ocakları, öte yandan fabrikalara yeni genel müdürlerin gözetimi ile MHP'li komando işçileri sokan ardından diğer işçilere silahlı saldırılar düzenleyen MHP üyesi faşist militanlar ve akabinde işyerinde toplu sözleşme yetkisini alan MHP'li faşist sendika ve nihayet ÜLKÜ-Bir teşkilatı aracılığı ile provokasyonlar yaratarak Anadolu'da ilerici halk üzerinde terör estiren faşist MHP'liler. Tüm bunlar sistemli bir şekilde MHP'nin hükümet olma imkanlarından yararlanarak geniş kitle tabanı yaratma çalışmalarına kuşbakışı bir yaklaşım.

Referanduma ilişkin sözkonusu karardan sonra İzmir TARİŞ Üzüm ve TARİŞ İplik'te, Seydişehir Alüminyum tesislerinde, İskenderun Demir Çelik tesislerinde Adana'da Manteks Mekik Fabrikasında olan olaylara bakmak oldukça aydınlatıcı olacaktır. TARİŞ'te faşist genel müdür Orhan Daut'un gelmesi ile birlikte bir yandan DİSK'e geçme mücadelesi veren işçiler işten çıkartılır sistemli bir biçimde MHP'li faşistler saldırılar düzenleyerek terör estirirken, öte yandan da fabrikaya doğrudan MHP'li işçilerin alınması operasyonu sürdürüldü. Neticede DİSK'e geçme mücadelesi veren işçiler bu DEVLET tekelinden temizlenirken, toplu sözleşme yetkisi de karşı sendikaya verildi. Kazanan bölgedeki uzun süreden beri tüm fabrikalarda DİSK'e geçme mücadelesi veren işçilerin yıldırılmasını, püskürtülmesini arzulayan, buna ihtiyaç duyan İzmirli patronlar oldu. Ancak bununla beraber MHP'nin ve ülkü ocaklıların prestijinin artması ve planlarının, taktiklerinin başarılı olması es geçilemeyecek bir nokta. Seydişehir Alüminyum tesislerindeki olaylar da pek farklı olmadı ama netice doğrudan MHP'li Türk Metal İş'in yetki alması ile sonuçlandı, yani MHP için tam bir zafer oldu. Dikkat edilirse bu işyerleri patronu DEVLET Olan işyerleridir ve MHP'nin de özellikle çalışmalarını yürüttükleri yerler buralardır. Türkiyenin en büyük fabrikası olan İskenderun Demir çelik Tesislerinde de aynı zor yöntemlerinin arkasından toplu sözleşme yetkisi MHP'li Çelik-İş'e verildi.

Bu çalışmaları engellemenin yolu basına verilecek demeçler ya da işçiye dağıtılacak şunu alacam, bunu da alacam yazılı bildiriler değil, düşmanın kullandığı yöntemlerin örgütlü, disiplinli bir şekilde aynen cevaplandırılması olsa gerektir. Faşistlerin sendikal mücadelede uyguladıkları şiddet yöntemlerine karşı müca-

ABONELER İÇİN AÇIKLAMA

GAZETEMİZİN FİYATI 200 KURUŞ OLARAK TESPİT EDİLDİĞİNDEN DAHA ÖNCE ABONE OLAN ARKADAŞLARIN ABONE SÜRELERİ AŞAĞIDAKİ ŞEKİLDE DEĞİŞTİRİLMİŞTİR:

3 AYLIK ABONELER	4 AY
6 AYLIK ABONELER	7 AY
12 AYLIK ABONELER	13 AY

GSB BÜYÜK KONGRESİ YAPILDI

İşçi, köylü, öğrenci gençliğin merkezi sosyalist örgütü olan Genç Sosyal Devrimciler Birliği (GSB) 1. olağan kongresi 4 Şubat 1976 Çarşamba günü, İstanbul'da TÖB-DER salonunda toplanmıştır.

Kongrede Dünyadaki ve Türkiyedeki politik durum değerlendirilmiş, gençliğin eylem programı ve örgütlenme ilkeleri bir daha dile getirilmiştir. Gençliğin çeşitli kesimleri olan; işçi gençlik üniversite gençliği, lise ve orta öğrenim gençliğinin örgütlenme ilkeleri ve somut talepleri ayrı ayrı kongre kararı olarak çıkartılmıştır. Ayrıca milli ve şoven baskı ve zulme karşı çıkılması ve Türkiye gençliğinin Dünya gençliği ile dayanışma kurması hakkında kongre kararları alınmıştır.

Kongre sonunda Merkez Yürütme Kuruluna şu arkadaşlar getirilmiştir; Yasin Çağıran Kaya, Rafet İçöz, Salih Sıtkı Erdat, Mustafa Alagöz, Muhammed Aşık, İbrahim Nizam, Haluk Tan İpekçi.

Bütün kongre kararları ve yönetim organlarının seçimi oybirliği ile alınmıştır. Yeni seçilen yönetiiclere ve tüm GSB üyelerine yeni çalışma döneminde başarılar dileriz.

İSPANYA'DA FAŞİZME KARŞI KİTLE MÜCADELESİ

İspanyada Franko'nun ölümü sonuç olarak büyük ölçüde siyasi bir rejim değişikliği yaratmamış yeni Kral Juan Carlos'un yönetiminde eski rejim aynen hükmünü sürdürmeye devam etmiştir. Ancak daha Franko'nun sağlığında yeniden yükselmeye başlayan kitlelerin demokratik direnişleri çok daha hızlanarak devam etmektedir. Geçen ay içinde ücretlerine zam ve 40 saatlik çalışma haftası için direnen 4000 metro işçisi ve metro işçilerini desteklemek için genel greve geçen Madrit Barselona işçi ve madencilerinden sonra son olarakta Katalan bölgesine özerklik demokratik özgürlük isteyen 25 bin Katalanlı gösteri yapmışlar ve kendilerini dağıtmak isteyen faşist polis kuvvetlerine karşı koymuşlardır.

Görülen o ki ispanyol işçi ve emekçileri ekmek ve hürriyet uğrunda yürüttükleri mücadeleleriyle faşist rejimin yıkılışının zafer müjdelerini vermektedirler. Benzeri bütün rejimler gibi İspanya faşizmi yakın zamanda yıkılacak ve tarihin çöp sepetine atılacaktır.

Dünya kapitalizminin içinde bulunduğu derin kriz yüzünden, rejiminin bir müddet daha tutunmasının en gerekli şartlarından biri olan dış emperyalist kredilerden mahrum olan İspanya faşizminin hali, içinde bulundukları ekonomik kriz yüzünden hiç de iç açıcı bir durum arzetmemektedir. İspanya Tekelci burjuvazisi tarafından Franko'nun yerine rejimi en az sızıltılı bir biçimde yürütmesi için atanmış bulunan Juan Carlos yalnız geniş emekçi yığınların değil, aynı zamanda ekonomik krizin tehdidi altında hergeçen gün daha fazla zorlanan küçük burjuvazinin de desteğinden mahrumdur; hatta birçok demokrat burjuva çevreleri bile bu rejimden umudunu keserek sosyalizme set çekecek, böylece kitlelerin «tehlikeli» patlamalarını engelleyecek bir «sınırlı» burjuva demokrasisinden yana gözükmektedir.

Yalnızca emekçi kitleleri karşısına alarak değil ama aynı zamanda iktidarda kalması için desteklerine ihtiyacı olduğu geniş küçük-burjuva ve burjuva çevrelerinin desteğinden yoksun olarak siyasi iktidarını sürdürmek isteyen Juan Carlos ve asıl onun gerisindeki tekelci sermayedarlar; gelişen kitle direnişleri karşısında zaman kazanmak taktiği gütmektedirler. Bir yandan çok sınırlı «af»lar çıkartarak, göstermelik bir-iki iş yaparak ve asıl önemlisi bol bol «vaadlerde bulunarak» kitleleri aldatmaya, onların devrimci ruh hallerini bastırmaya çalışırken bir yandan da kitle gösterilerini, işçi direnişlerini amansızca bastırmaya çalışmakta, yükselen devrimci dalgayı karşılamaya çalışmaktadır. Tabiiki bütün bunları yaparken asıl olan çabası zaman kazanmak bu arada güçlenmek, devlet cihazını takviye etmek, ittifaklarını yenilemeye, burjuvaziyi ve küçük burjuvaziyi yanına çekmeye çalışmaktadır.

Çöken, gerileyen ve içteki, dıştaki desteklerinden mahrum kalan; kitlelerin gözü önünde ipliği iyice pazara çıkan bu rejim mutlaka yıkılacaktır. Ama bu yıkılış kaderci bir anlayışla «nasıl olsa ergeç yıkılacak» anlayışı ile beklemeyi, bu arada boş duruyor görünmemek için burjuvazinin «demokratlığına» veya ordunun «radikalliğine» (ispanyada belki yurtseverlik şeklinde..) övgüler yağdırmayı, onları «harekete geçirmek» için, daha canlı olmaları için, «demokrasinin ellerinde olduğu» konusunda yaygın çağrılar yayınlamayı getirebilir mi? Hayır.

Faşist rejim ne ölçüde gerilerse gerilesin onun yıkılışının son tahlilde belirleyici unsuru kitlelerin, bizzat kitlelerin yürüteceği doğrudan mücadeledir. Yalnızca işçilerin ve köylülerin mücadele azmi ve bilinçlenmeleri faşist rejime öldürücü darbeler indirebilir.

Gerici rejim bir yandan kitleler üzerinde koyu bir terör estirirken, bir yandan da nispi tavizlerde bulunacaktır. Sosyalistlerin yapması gereken şey: bu nispi tavizlerden alabildiğine istifade etmek, iktidarın bol keseden bulunduğu ama hiç te yapmaya niyetli bulunmadığı vaadlerini kitlelerin doğrudan baskısıyla yapmaya zorlamak daha doğrusu kitlelerin baskısı ve zorlaması sonucu iktidarın vaadlerinin ve tavizlerinin sahteliğini ve yalancılığını açığa çıkarmaktır. Ancak böylesine geniş kapsamlı bir çalışma kitlelerde iktidarın niteliği ve alternatif iktidarın (emekçilerin doğrudan iktidarı) gerekliliği bilincini uyandıracak, onlardaki burjuvazinin, sahte küçük burjuva şarlatanlarının ve hatta Juan Carlosun «iyiliği», «kurtarıcılığı» konusundaki ham hayalleri dağıtıp, yok edecektir.

Ancak böylesine bir mücadele, kitlelerin doğrudan «işe karıştırılması», faşist rejimin verdiği çok sınırlı tavizleri bile dezavantaj olmaktan çıkarıp avantaj haline dönüştürecektir.

Rejimin alt-üstlüğün eşiğinde oluşu, toplumdaki tüm çelişkiler gibi burjuvazinin şoven siyasetinden kaynaklanan milli çelişkilerin de su yüzüne çıkmasına sebep olmaktadır. Marksistlerin, kendisi «ücretli köle» olan ve bu yüzden toplumdaki tüm baskı ve ayrıcalıklara karşı çıkması bir «sınıf» görevi olan proletaryanın milli mesele konusunda; her türlü baskı ve ayrıcalığa karşı bu konudaki devrimci ilke olan «ulusların ve dillerin eşitliği ve ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını» savunması gerekir. Doğru devrimci ilkelerin savunulması faşizmi zayıflatacak fakat emekçileri ve devrimcileri ise güçlendirecektir.

Sık sık açık veya kapalı faşizmlerden geçen, son günlerde ise gerici MC iktidarının uyguladığı «fiili sıkıyönetim» şartları altında bulunan Türkiye işçileri İspanyol kardeşlerinin mücadelesini ders çıkartırcasına izlemesi gerek.

Gün ağaracak, İspanya'da da Türkiye'de de...

ÇIKARKEN

Günümüz dünya ve Türkiyesinde sınıf mücadelesi hızlanmakta, daha geniş boyutlara ulaşmaktadır. Dünya devrimci hareketi elde ettiği mevzileri sağlamlaştırmakta, her gün elde edilen yeni zaferler emperyalist kapitalizmin temelini çökertmektedir. Türkiye'de sosyalist hareket düne nazaran çok daha geniş kitleleri kucaklamakta, öncü emekçilerin geniş kesimi kurtuluşlarını sosyalizmde aramaktadırlar.

Marksizmi bilenler için dünya ve Türkiye'yi kapsayan bu devrimci iklim, tesadüfi bir olgu olamaz. Bu durum, toplumsal gelişim yasalarının durmadan işlemesinin bir ürünüdür. Elbetteki son tahlilde insan iradesinden bağımsız, kendi yasalarınca hareket eden bu tarihsel gelişim, kaçınılmaz olarak sosyalizm ve sınıfsız topluma kadar uzayacaktır. O halde, hem var olan nesnel durum, hem de bu gerçeğin yaratıcı nedenlerini ve niteliğini bize açıklayan, doğruluğunu tarih içinde şimdiye kadar defalarca ispatlamış bilim, her bakımdan dünya ve Türkiye'nin geleceği için iyi şeyler söylüyor. Ama bu biz devrimciler için işi oluruna bırakmamız için bir neden mi? Hayır!

Bilimin ve var olan durumun, bağımsızlık demokrasi sosyalizm mücadelesinin yarın kazanacağı zaferi göstermesi elbetteki bu hiç bir çaba istemeyen kendiliğinden gerçekleşebilecek bir şey anlamına gelmiyor. Toplumdaki ilerici ve devrimci gelişim ve dönüşümler, toplumda ilerici ve devrimcilerin, bu ilerleme ve değişime karşı olanlara karşı verecekleri mücadele ile mümkündür. Böyle bir mücadele sosyalistler için en genel anlamda ne olmalıdır?

Toplumsal değişimin ve her türlü ileriye doğru atılımın en tutarlı gücü olan işçi sınıfının ekonomik, siyasi ve ideolojik mücadelesinin organizasyonunun ve birlikteliğinin sağlanması gerekir. İşçi sınıfının sosyal devrimi, onun üçlü mücadelesi onun öncüsü olan partisi vasıtasıyla yürütülürse başarıya ulaşır. Parti işçi sınıfını diğer emekçilerle beraber iktidarın alınması ve korunması yönünde yöneltir; parti devrimci iktidarı yoluyla üretim araçlarının toplumsal mülkiyete geçirilmesini, üretim sürecinin plânlanmasını getirir, toplumsal refahın gelişip yaygınlaşmasını sağlar. Bu yol tüm köleleştirilmiş insanlığın kurtuluş yoludur. İnsanlığa tüm olarak kölelikten kurtuluş kapılarını açan sosyal devrimin ön şartı; bilinçlenmiş, verdikleri kavgayı ve onun getireceklerini gerektirdiği fedakarlıkları kavramış kitlelerin iktidarı almalarıdır. Bu kavganın başarısı bir çok sosyal-tarihi koşulların gerekliliğine bağlı olduğu kadar o şartlar içinde hareket edecek yığınların bilinçlerine de bağlıdır.

Marksizm; toplumsal değişimlerin, o değişmeden çıkarı olan sınıflar ve güçler tarafından gerçekleştirildiğini gösterir. Eski bir toplum düzeninden, yeni bir toplumsal düzene geçişi sağlayacak iletici, bizzat eski toplum düzeninin içinde yer alır. Kapitalizmden sosyalizme geçiş, yeni düzenin kurulması başlıca işçi sınıfının eseri olacaktır. İşçi sınıfının böyle bir dönüşümü sağlayabilmesi, kendi güçlerini seferber edebilmesinin yanı sıra, düzenle muhalefeti olan diğer sınıf ve tabakaların da düzene karşı olan hoşnutsuzluklarını kendi istediği yöne kanalize edebilmesi ile mümkündür. İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır ama, bu kurtuluş gericilikle çelişki içinde olan diğer sınıf ve zümrelerin desteğini almayı da şart koşar. Başka bir deyişle işçi sınıfı kendi dışında mevcut siyasi iktidarla çelişkisi olan diğer unsurların kurtuluşunu sağlayabildiği ölçüde, kendi kurtuluşunu da sağlayabilir, yani esaret ve sömürü zincirini kırabilir.

Bunun için sosyalistler, toplumda sadece proletaryayı görüp onun çıkarlarını savunmakla yetinmezler; onlar, düzenle çelişki içinde olan toplumsal muhalefet içinde yer alan, belli dönemlerde bu nitelikleri ile proleteryaya müttefik olacak çeşitli unsurların da hakim sınıflara karşı çıkarlarını savunmak mecburiyetindedirler.

Teori kitlelerce kavranabildiği ölçüde maddi güç olur. Sosyalistler, devrimci teorilerini emekçilere, toplumsal hayatın devrimci gücü işçi sınıfına kavratabildikleri ölçüde onu toplumsal maddi bir güç haline getirebilirler.

Bu bilimsel tesbit, en genel biçimiyle koyduğumuz bu anlayış marksizmin ruhudur ve ÖNCÜ'ye rehberlik eden de bu anlayıştır.

ÖNCÜ NASIL BİR GÖREV YAPACAK?

Siyasi iktidar mücadelesinde kitlelerin bilinçlenmesindeki odak noktası proletaryanın «kendisi için sınıf» olmasıdır. Bu ise ancak işçi sınıfının üçlü mücadelesini (ekonomik, politik, ideolojik) sonuna kadar kararlı bir şekilde sürdürmekle ve bunların birlikteliğini sağlamakla mümkün olabilir. Yalnızca sınıf bilinçli proletarya diğer emekçi kitlelerinin iktidara karşı olan mücadelelerini, hoşnutsuzluklarını yönlendirebilir ve onları kendi etrafında ortak amaca doğru birleştirebilir.

Proletaryanın «sınıf olarak» sosyalizme kazanılması elbetteki geniş ve kapsamlı bir bilinçlenme çabasının-eğitimin ve bu eğitim materyallerinin günlük pratikte denenmesinin ürünü olabilir.

İşçi sınıfının ve dostlarının bilinçlenmeleri ve siyasi mücadelede daha büyük ve güvenli adımlarla yürüyebilmeleri için sürekli bir «siyasi gerçekleri teşhir» faaliyeti yürütmek ÖNCÜ'nün başlıca yayın politikası olacaktır.

Her sosyalist gazete yukarıda söylenen temel görevi yerine getirmek üzere Lenin'in belirttiği «kollektif ajitatör» «kollektif propagandist» olma niteliğini, bizatihi varlığı ile iyi veya kötü, ister istemez içinde taşır. Şüphesizki ÖNCÜ bu gerçeğe istisna teşkil etmeyecektir. Buna rağmen Lenin'in devrimci bir gazetenin fonksiyonunu belirlerken, yaşadığı dönemin şartlarına uygun olarak özellikle öncelik tanıdığı bir görev «kollektif örgütleyici» olma görevini ÖNCÜ o dönemden çok farklı şartların ürünü olmasından dolayı üstlenmeyecektir. Onun böylesine bir konuda iddiası yoktur.

ÖNCÜ doğru devrimci fikirlerin yayılması ve bunların etrafında gerçekleştirilecek örgütlenmelere ışık tutmak isteyecektir, fakat gazetenin bizzat kendisi bir örgütlenme aracı olmayacaktır.

İşçilerin ve emekçi kitlelerin siyasi eğitimlerinin geliştirilmesi sadece devrimci bir gazetenin görevini yapması sonucu oluşamaz. Bu konuda sosyalist gazetenin fonksiyonu kısıtlı ve dardır. Yalnız yazımız, sosyalist bir gazetenin görevleri nelerdir, en genel yayın politikasının çizilmesinde temel alınacak düşünce ne olmalıdır, konusunu işlediğinden, emekçi kitlelerin siyasi eğitimlerinin geliştirilmesi gazetenin bu dar görev alanı içinde düşünülmüş, devrimci bir gazetenin kitlelerin siyasi eğitimlerinin yükseltilmesindeki görevlerini belirlemiştir. İşçi sınıfının siyasi eğitiminin mükemmelleşmesi uğruna verilecek mücadelede herşeyden önce örgütlü mücadelenin öncülüğünde, gazete'de dahil çeşitli yayın faaliyetleri, yürüyüşler, gösteriler, özellikle grevler ve direnişlerin etkili rolü küçümsenemez.

BİR DEVRİMCİ GAZETENİN MUHTEVASI NE OLMALI?

Kapitalizm şartları içinde sosyalizmin henüz daha işçi sınıfına yeni malolmaya başladığı dönemlerde işçi sınıfı ve emekçilerin geniş kesimi sosyalizme yabancıdır. Üstelik geçmiş egemen güçlerin ve burjuvazinin şartlandırmaları sonucu bir kısmının sosyalizme karşı belli bir ön yargısı da bulunabilir. İşçi sınıfı ve emekçilerin sosyalizm karşısında bu yabancılık ve önyargılarını kırabilmek kitleleri sadece sosyalizmin teorik ifadeleri ile tanıştırmakla mümkün değildir. Bu engelin aşılabilmesi, toplumsal hayatları içinde karşılaştıkları ekonomik ve siyasi sorunları işçilere açıklayarak, onlara bu sorunların toplumsal kökeni ve düzenle olan bağlantısını gösterebilmekle mümkün olabilir. Şüphesiz ki bu görevin yerine getirilmesi, işçileri sosyalizmle tanıştırır, bazı kesimlerinin sosyalizme karşı duydukları belli ön yargıları kırabilir, ama bu bütünüyle işçilerin kendileri için sınıf olma seviyesine çıkarılarak siyasi eğitimlerinin sağlanması anlamına gelmez. Çünkü işçilerin, kendilerinin esaret ve sömürü zinciri altında tutulan bir sınıf olduklarını bilmeleri, sadece bunu bilmeleri onların tarihsel öncü görevini anlaması için yeterli değildir; onlar bu kurtuluşa nasıl gidileceğini, kendi zincirlerini kendilerinin kırabileceğini ama bu zincirleri kırabilmeleri için her şeyden önce kendi dışındaki unsurların düzenle olan çelişki ve sorunlarını bilmedeki önemi, kendi zincirlerini kırabilmesi için kendi dışındakilerinin sorunlarının çözülmesinin gerekliliğini bu yüzden belli dönemlerde yandaşlarını karşısındakiler kadar iyi tanımasının zorunluluğunu da öğrenmeleri gerekir. Bu en genel bilincin, işçi sınıfının siyasi mücadelesinin önemi yani işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin kendi kurtuluşları için iktidar uğruna verecekleri mücadelenin belirleyiciliği ile ilgili siyasi görüşle canlı bir anlam kazandırabildiği ölçüde pratik değerinin olabileceğinin unutulmaması gerekir.

Ancak böylesine bir bütünlük içinde sunulan bir bilgilenme işçilerin siyasi eğitimini sağlayabilir.

O halde kendisini genel olarak işçi sınıfına bilinç getirmekle yükümlü sayan bir gazete, bir yandan işçilerin toplum hayatı içinde karşılaştıkları ekonomik ve siyasi sorunlardan bahsedip bu sorunların çözümünü iktidarla olan yakın ilişkisini belirlerken, diğer yandan da kendi yayın alanını sadece işçi sınıfının sorunları ile sınırlandırmayıp tüm toplumsal konulara da değinmesi gerekir.

Elbetteki devrimci sosyalist bir gazete işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin siyasi eğitimlerinin geliştirilmesinde sadece kendi toplumundan bahsetmesinin yetersiz kalacağını bilecektir. Kitlelere köklü bir enternasyonalizm duygusu aşılamak için emekçilerin dünya olayları hakkında da bilgilenmelerini sağlamaya yönelecek, bütün bir dünya görüşüne varmayı hedefleyecektir.

ÖNCÜ; dünya sosyalist ülkeler topluluğunun sosyalizmin kurulmasında aldıkları yol, bu yolun kapitalizme nazaran kesin üstünlüğü, sosyalizm şartları içinde kitlelerin yaşantısında lehlerine olan büyük ve anlamlı değişimin belirtilmesininde, öncü işçilerin sosyalizme olan inançlarının pekişmesi, sosyalizme yabancı işçilerin sosyalizm ile tanışması ve sosyalizme karşı belli ön yargı ile donatılmışların bu yargılarının kırılması açısından son derece değerli bir yeri olduğunun bilincindedir.

Buraya kadar söylediklerimizi özetlersek:

ÖNCÜ; sadece işçilerin ekonomik ve siyasi sorunları ile ilgilenmekle yetinmeyecek toplumdaki diğer emekçi kesimlerin, öğrencilerin, aydınların mevcut düzenle muhalefet içinde bulunan tüm unsurların da sorunları ve mücadelesi ile ilgilenecektir. Buna paralel olarak egemen güçlerin, toplumun tüm sınıf ve kesimi üzerinde uyguladığı politikanın niteliğini de açıklayacak bu güçlerce tertiplenen oyunların teşhirine yönelecektir. Ayrıca ilk bakışta toplumda birbirinden tecritmiş gibi görünen çeşitli ekonomik ve siyasi olguların birbirleriyle olan bağlantısını gösterip, okuyucunun toplum hakkında daha sistematize bir bilgi sahibi olmasına çalışacaktır.

İDEOLOJİK MÜCADELE

ÖNCÜ; işçi ve emekçi yığınlara doğru bir bilinç verebilmek yani onları sosyalizm dışı yanlış görüşlerin etkisinden kurtarıp, sosyalizme kazanılabilmelerini sağlamak için burjuvazinin her türlü görüşlerine karşı amansız bir mücadele verilmesi gerektiği inancındadır.

Faşist görüşlerin yanı sıra, faşist ideoloji ile eş tutulmaması gereken ama yine de kitleleri yanıltan ve burjuvazinin kuyruğuna takan sosyal-demokrasiye karşı da ideolojik mücadele verilmelidir.

Bu mücadelenin genel doğruların tekrarından da öte canlılığına, günlük hayatla bağlantısına özel bir dikkat gösterip, bu görüşlerin somut örneklerinden yola çıkarak teşhirine yönelip, vurgulanan genel doğrulara daha sıcak bir içerik ve anlam kazandırılmalıdır.

ÖNCÜ, aynı şekilde kendisini sosyalizm maskesi altında saklıyan ve bu maske ile işçi sınıfı ve kitleler içine sızmaya çalışan her türlü küçük burjuva reformist, anarşist, maocu ve sapık görüşlerin de maskesini düşürüp gerçek yüzlerinin teşhirine çalışacaktır.

SONUÇ

ÖNCÜ, gazetesi için bir devrimci gazetede olması gereken bütün nitelikleri içeren hayli yüklü bir yayın politikası çizdik. Belki de koyduğumuz bu hedeflere çeşitli sebeplerle (teknik, yer darlığı) henüz tam anlamıyla ulaşamayabiliriz. Bu ayrı bir mesele, Lenin'in de dediği gibi mükemmel şeyler düşünmek iyi bir şeydir çünkü insan hangi hedefin gerçekten varılması gereken olduğunu görür ve ona ulaşmak için sürekli ve ileriye bakarak hareket eder.

ÖNCÜ'nün niteliğini şu belirli dönemde üstlendiği görev ve yükümlülükleri belirlemeye çalıştık. Her sosyalist devrimci gazetenin istenilen görevi yerine getirebilmesi okuyucuların sıcaklığına ve desteğine muhtaçtır. Böyle bir ilgi ve desteği göstereceğinize olan ümidimizle...

Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm Kavgasında öncü

EMEKÇİLERİN DÜŞMANI FAŞİZM

TÜRKEŞ, HİTLER'

Bugün ülkemizdeki tüm sosyalistler faşizmin varlığı veya faşizmin yükselmekte olduğu konusunda hemfikir. Bugün tüm sosyalistler ülkemiz için en büyük tehlike olarak, işçi sınıfının ve emekçi halkın en azgın düşmanı olan finans-kapitalin en gerici, en şovenist ve en zorba unsurlarının açıktan açığa yıldırıcı diktatörlüğü faşizmi görüyorlar. Ancak faşizmi kavrayış ve mücadele yöntemleri üzerinde sosyalistler arasında bir anlaşma sözkonusu değil. Kimileri faşizmi «sürekli» olarak vargördüklerinden özellikle inceiemeye gerek duymazken, kimileri de faşizme karşı mücadelede umutlarını burjuvazinin bir kesimine bağlamış görünüyorlar. Gene de tüm sosyalistlerin üzerinde anlaşarak bıkmadan, usanmadan tekrarladıkları birtakım genel doğrular var. Bu yazı dizisinin konusu genel olarak faşizmi ve diğer sosyalist grupların bu konudaki hatalarını eleştirmek değil. Bu nedenle o üzerinde anlaşılan ve doğruluğundan kimsenin kuşkusu olmayan genel doğruları alıp, yorumlayıp, faşizmin kavranılması konusunda polemik yapmayacağız. Elimizden geldiğince meselenin daha güncel detaylarını inceleyeceğiz.

Her hangi bir sınıf siyasi hareketinin kitleler içinde etkinlik kazanması ve o sınıf siyasi hareketinin iktidara gelmesi kendiliğinden, tesadüfi bir olay değildir. Belirli tarihi şartlar içerisinde iktidarda kalmak veya iktidara gelmek isteyen bir sınıf siyasi hareketinin geniş kitlelerin hoşnutsuzluğunu, muhalefetini örgütlemesi gerekir. Kitlelerin hoşnutsuzluğunun ve muhalefetinin örgütlenebilmesi sınıf siyasi hareketine ikili bir çalışma yapmayı zorunlu kılar. Bir yandan onların taleplerini içeren bir siyasi programın en geniş kitlelere benimsetilmesi, öte yandan da bu program etrafında kitlelerin örgütlenmesi. Bu nedenledir ki ne amacı belli olmayan bir örgütlenme yani hedefleri kitlelere en kaba şekliyle bile olsun benimsetilmemiş bir hareket, ne de eyleme dönüşmeyen, örgütlenmeye yönelmeyen kuru bir bilgi bütünü kitleleri kazanamaz, iktidara yönelemez. Bu nedenle bir sınıf siyasi hareketi kitleleri bir yandan ideoloji öte yandan da politik çalışmasıyla kazanabilir ve iktidara yönelebilir.

Burjuvazi iktidara gelebilmek için bir yandan politik örgütlenme çalışmasını yürütürken öte yandan da kitlelere «adalet, eşitlik, kardeşlik» vaad etmiş ve onları kendi sınıf iktidarını kurabilmek için harekete geçirebilmiştir. Böylece iktidara gelen burjuvazi iktidarda kalabilmek geniş kitleleri sömürebilmek için bir yandan onlar üzerinde burjuva devlet cihazıyla baskı ve zulüm uygularken, öte yandan da onların taleplerini şu veya bu şekilde geçiştirmeyi, kitleleri ikiyüzlülük ve yalan dolu demagojilerle aldatmayı sürdürmek zorundadır. Bu nedenle gericileşen ve ölümü yaklaşan burjuvazi bir yandan dinci ideolojiye öte yandan da faşist ideolojiye başvurmak zorunda kalır. Burjuvazi yalnızca baskı ve zulüm uygulayarak iktidarda kalmanın mümkün olmadığını, tarihin akışı içinde dünyadaki proletarya iktidarlarının örneklerinde görerek kendini kitleleri ideolojik olarak kazanmak zorunluluğu içinde görür. Bu nedenle ülkedeki somut siyasi durum, sınıf mücadelesinin eriştiği boyutlar burjuvaziyi ideolojisinde çeşitli değişiklikler yapmaya ve bu sözde yeni ideolojiyi kitlelere benimsetmeye zorlar. Kitlelere benimsetilme zorunluluğu bu ideolojilerin kitlelerin taleplerini de gözönünde bulundurmasını zorunlu kılar. Kapitalist toplumda iktidara yürüyen ve iktidarı er veya geç mutlak alacak partisi öncülüğündeki proletaryada burjuvaziye karşı mücadelesini bir yandan politik, öte yandan ideolojik olarak sürdürmek zorundadır. Proletarya bir yandan kendini ve en geniş emekçi kitleleri köleleştiren burjuva iktidarına ve onun baskı ve zulüm mekanizması olan burjuva devlet mekanizmasına karşı mücadele ederken öte yandan da iktidarı alabilmek için ittifak kurmak, kazanmak zorunda olduğu geniş kitlelerin taleplerinin gerçek çözüm yollarını göstermek zorundadır. Bu anlamda kitleleri demagojik vaatlerle uyutan, yalana dayalı burjuva ideolojilerine karşı kitleleri uyarmak bu yalanları açıklamak ve onları gerçek ideolojiye, işçi sınıfı ideolojisine kazanmak zorundadır. Burjuvazi ideolojik iflasını gördükçe daha da büyük yalanlara başvurur, kitleleri kazanmak için sözde yeni ideolojiler öne sürer, bunlar aracılığıyla eski yalanlarını örtmeye çabalar. Bu yüzden proletaryanın iktidarı almak üzere örgütlenebilmesi aynı zamanda ülkenin içinde bulunduğu siyasi, ekonomik açmaz karşısında yükselen toplumsal muhalefet içinde burjuva ideolojisinin kof vaadlerini etkisiz hale getirebilmesine de bağlıdır. Çünkü burjuva ideolojisinin ve onun türevlerinin etkisinin kırılması proletaryanın ideolojisinin, sosyalizmin güçlenmesini de beraberinde getirir. Bu nedenle sınıf mücadelesinin önemli bir cephesi de ideolojik mücadele cephesidir.

Çağımızda proletarya ile burjuvazi arasında amansız bir şekilde sürmekte olan sınıf mücadelesi ve bu mücadelede proletaryanın sağladığı kesin politik, ideolojik üstünlük burjuvaziyi bir süre daha olsun iktidarda kalabilmek için yeni yalan ve zulüm sistemleri bulmak zorunda bırakmıştır. 1870 lerle başlayan kapitalizmin asalak ve ölümcülleşmiş dönemi emperyalizm ve 1917 Büyük Ekim Sosyalist Devrimi ile birlikte burjuvazi, proletarya ve onun ideolojisinin karşısına yeni baskı yöntemleri ve bunları haklı çıkarmaya çalışan ideolojik elbiselerle çıkmak zorunda kalmıştır. İşte faşizm ve faşist ideoloji bu tarihi şartlarda ortaya çıkmıştır. Proletarya partileri bir yandan faşizme karşı aktif mücadele verir ona karşı izlenecek politik taktikleri tespit ederken öte yandan da faşist ideolojiye karşı mücadelenin önemini vurgulamışlardır. III. Enternasyonalin 7. Kongre raporunda Dimitrof faşizmle ideolojik alanda mücadele üzerinde şöyle diyor: «Partilerimizin yürüttükleri anti-faşist mücadelenin en zayıf taraflarından biri, partilerimizin faşizm demagojisine yeter derecede ve zamanında karşılık göstermemelerinden ve şu anda faşizm ideolojisiyle mücadele sorununa karşı ÖNEMSEMEZ tavrı sürdürmelerinden ibarettir. Birçok yoldaş, saçmalarından birçok kere akılsızlığa varan faşist ideoloji gibi, burjuva ideolojisinin böyle gerici bir çeşidinin de genellikle KİTLESEL BİR HAREKET NİTELİĞİ KAZANMAYA MUKTEDİR OLDUĞUNA İNANMIYORLARDI. BU BÜYÜK BİR YALNIŞTI. Kapitalizmin ciddi bir durum alan çöküşü ideolojisinin ve kültürünün ta canına işlemekte, geniş halk kitlelerinin perişan durumu ise belirli tabakalarını bu çöküşün ideolojik pisliğine bulaşmaya yatkın bir duruma getirmektedir. Biz, faşizmin ideolojik salgınının bu gücünü kesinlikle KÜÇÜMSEMEMELİYİZ. Tersine biz AÇIK, HERKESÇE ANLAŞILIR KANITLAR ileri sürerek ve halk kitlelerinin ULUSAL PSİKOLOJİSİNİN ÖZELLİKLERİNE dürüstçe ve iyi düşünerek yanaşıp GENİŞ BİR İDEOLOJİK MÜCADELEYE GİRİŞMELİYİZ. (Dimitrof, Seçme Eserler I, Sayfa 253, Biz majisküledik.)

Bugün ülkemizde emperyalizm ve onun yerli ortağı finans-kapitalin azgın tahakküm ve sömürüsü altında bulunan proletarya ve emekçi kitlelerin toplumsal muhalefeti yükselmektedir. Ancak yükselen bu toplumsal muhalefet ülkemizde proletaryanın sınıf siyasi hareketinin güçsüzlüğü nedeniyle sosyalizm dışı kanallarda akmakta, kendiliğinden bir karakter arzetmektedir. Bu mücadele şu anlamda kendiliğindendir: Sosyalist hareketle henüz kaynaşmamıştır. Yoksa proletarya ve emekçi halkın hareketi siyaset dışında akmamaktadır, tersine bugün proletaryaya siyasi-ideolojik anlamda sosyal-demokrasi hakimdir. Ancak bu siyasi durum dayanacağı maddi temellere sahip olmadığından ve onları yaratma şansına da sahip olmadığından kalıcı değildir. Sosyal-demokrasinin yakın bir gelecekteki iflası proletarya ve emekçi kitlelerde yeni umutların aranmasını getirecektir. Bu durum elbette sosyalistlerin istediği, arzuladığı bir şeydir. Ancak henüz proletarya partisinin yaratılma sürecinin yaşandığı ülkemizde bu durum aynı zamanda burjuvazi için yeni bir olanağı, proletarya için yeni bir tehlikeyi de içermektedir. O da faşizmin ve faşist ideolojinin kitle tabanı kazanmasıdır. Gerçekten de ülkemizde, yukarda kısaca değindiğimiz siyasi durum nedeniyle faşizmin tabandan yükselme şansı vardır. Bu illa olacak anlamına değildir; ancak gerçekleşebilir bir olasılıktır. Bu durum bize geniş kitleler içinde faşizme ve faşist ideolojiye karşı aktif bir mücadele yürütme görevini de kaçınılmaz olarak yüklemektedir.

Faşizm kitleler arasında nasıl etkinlik kazanır? Dimitrof bu konuda şunları söylüyor: «Faşizmin, kitleleri kendine çekmeyi başarmasının nedeni, giderilmesi, özellikle zorunluk durumuna gelen, bu kitlelerin ihtiyaç ve isteklerini kötüye kullanmasıdır... Faşizm kitleleri önü alınmaz bir şekilde istismara çalışır, emekçilerin yırtıcı burjuvaziye, bankalara, tröstlere ve finans-kapital kodamanlarına karşı besledikleri derin nefreti kötüye kullanarak şu anda siyasal bakımdan yetişmemiş kitleler için son derece çekici olan sloganlar... Ortaya atarak ustaca kapitalist aleyhtarı bir demagojiyle kitlelerin arasına girer... Faşizm, halkı işkence yapmak için en sapık, satılık unsurların eline teslim eder, ama halkın karşısına «dürüst ve haram yemez iktidar» isteğiyle çıkar... Rüşvete isyan eder... Kitleler üzerinde burjuva hükümetlerine karşı uzlaşmaz tavır takındığı etkisini uyandırır... Faşizm, yaptığı demagojiyi her ülkenin ulusal özelliklerine ve hatta aynı ülkede bulunan sosyal tabakaların bile özelliklerine uydurur... Faşizm, proletaryanın devrimci hareketine, kaynaşma durumundaki halk kitlelerine darbe indiren bir parti olarak iktidara gelmekle birlikte, iktidara gelişini «bütün ulus» adına burjuvazi aleyhinde ve ulusun «kurtuluşu» uğrunda yapılan bir «devrimci hareket olarak gösterir.» (Age, Sf. 178, 179, 180).

Faşizmin bu evrensel taktikleri bugün ülkemizde MHP tarafından uygulanmaya çalışılmaktadır. MC'nin hükümet olması ve faşist MHP'nin 3 milletvekili ile bunun içinde yer alması ile birlikte MHP'nin sistemli bir biçimde kitle çalışmalarını yoğunlaştırdığı ve proletaryanın ekonomik mücadelesine, gençlik içine ve toplumsal muhalefet katlarına sızmaya çalıştığı, evrensel faşist ideolojinin ülkemizdeki görünüş biçimi olan 9 ışığı sistemli bir şekilde yaygınlaştırmaya çalıştığı apaçık gözler önünde. TRT'de hemen hergün bildirileri okunan, hergün bir yerde olay çıkaran ve bunu kitle içinde siyasi güçlenmesi için kullanan MHP'ye karşı mücadele acil gündem maddesi haline gelmiştir. Bu mücadele bir yandan faşist saldırılara karşı pratikte göğüs göğüse mücadeleyi ve baskıları geri itmeyi gerektirirken öte yandan da evrensel faşist ideolojinin ülkemiz somutundaki görünüş şekli 9 Işığın demagojisini, yalanlarını, ikiyüzlüğünü açığa çıkartmak olacaktır. Faşizme ve faşist ideolojiye karşı tutarlı bir şekilde sosyal-demokrasiden bir mücadele beklemek saf hayaldir. Sosyal-demokrat hareket de burjuva sınıflar arası barış ideolojisinden kaynaklandığından ne faşizme karşı aktif bir mücadeleyi göze alabilir ne de faşist ideolojiyi tutarlı, açık bir şekilde mahkum edebilir. Faşist baskılara karşı göğüs göğüse mücadele ve faşist ideolojinin mahkum edilmesi görevi sosyalistler tarafından ciddiye alınmazsa sosyal- demokrasinin faşizm ile flört etmesi büyük bir olasılıktır. Dimitrof faşizmin niçin ve ne şekilde zafer kazandığını tahlil ederken şöyle diyor: «Faşizm, herşeyden önce işçi sınıfının, sosyal-demokrasi liderlerinin burjuvaziyle sınıf işbirliği politikaları yürütmeleri sonucu, ilerleme durumundaki burjuvazi karşısında parçalanmış, politika ve örgüt bakımından silahsızlanmış duruma gelmesinden dolayı iktidara gelebildi. Komünist partiler ise kitleleri ayaklandırmak ve sosyal-demokrasisiz ve ona karşı anti-faşist savaşa yöneltmek için yeter derecede güçlü değillerdi.» (Age, Sf. 185) Bu nedenle faşizme karşı aktif mücadele ve faşist ideolojinin mahkum edilmesi kaçınılmaz olarak sosyalistlere düşer. Faşizmin baş düşmanı proletarya onu tarihin çöplüğüne attığı gibi ideolojisini de mahkum edip silecektir.

Neyar ki ülkemiz sosyalistleri bugüne kadar faşizm hakkında genel doğruları çok yazıp söyledikleri halde faşist ideolojiyi somut, tutarlı, herkesçe anlaşılabilir bir şekilde eleştirmediler, bu çalışmayı özellikle, kitleler içinde yapmadılar. Oysaki böyle bir çalışma bir yandan kitleler içinde faşizmin etkisinin kırılmasını, faşizmin gerçek yüzünün teşhirini sağlarken öte yandan kitlelere sosyalizmi somut bir şekilde, sınıf düşmanı karşısındaki gücüyle birlikte tanıştırır. Çünkü faşist ideolojinin, faşizmin demagojik vaatlerinin kofluğunu ve yalancılığını anlatmak ancak kitlelere doğruları, taleplerinin nasıl gerçekleştirilebileceğini yani proletaryanın ideolojisini, sosyalizmi anlatmakla mümkündür.

İşte bu yazı dizisinin temel amacı faşist ideolojinin güncel görünümünün teşhiri olacaktır. Evrensel faşist ideolojinin ülkemizde kitleler arasında yaygınlaştırılması başlıca MHP tarafından yapılmaktadır. Türkeş evrensel faşist ideolojiyi tüm faşistlerin uyguladığı bir taktik gereği «yerli malı» haline çevirmiş ve '9 ışık' olarak adlandırmış-

İN SİLİK KOPYASI

tır. Bu yüzden ülkemiz somutunda eleştirmeye girişeceğimiz '9 ışık' tezi doğal sonuç olarak onun evrensel paralelinin de yani Hitler'in görüşlerinin de (Nazizm) eleştirilmesini kaçınılmaz olarak beraberinde getirmektedir.

Faşizm sınıflardan kopuk bir ideoloji olmadığı aksine burjuvazinin en gerici, en kodaman kesimlerinin savunduğu bir ideoloji olduğu için sürekli yapmağa çalışacağımız şey; '9 ışık' ın sınıflar-üstü, «hem kapitalizme ve hem de komünizme karşı» birşey olmadığı, burjuvazinin, hemde en gerici, tekelci burjuvazinin sınıf çıkarlarının savunucusu bir düşünce olduğunu, toplumsal alanda ana faaliyetinin burjuvazinin mülkiyetinin korunması çabası olduğunu göstermektir.

Varlığını, mülkiyet ilişkilerinin idamesini savunmakta bulan faşizm, acaba bugün, koruyucusu olduğu, daha doğrusu koruyucusu olmağa talip olduğu burjuvazi tarafından, tekelci sermayedarlar tarafından kendilerinin çıkarlarının müdafii olarak görülmekte midirler? Bugün açıkça görülen, daha doğrusu burjuvazinin tarafından sağlanan sis perdesi altında çok sınırlı birtakım verilere dayanarak bakıldığında, daha henüz MHP ve destekçileri sınıf olarak tekelci sermayedarların desteğini almış değildir. Elbetteki bundan, özellikle tekelci burjuvazinin henüz MHP'yi bir iktidar alternatifi olarak öne sürmediğini kastediyoruz. Yoksa uzun vadeli yatırım olarak, kapitalistlerin alttan alta yaptıkları, yüzlerce lumpenin silahlandırabildiği imkanları-yardımları ayırmak gerekir.

Böyle bir dü...n yani faşistlerin iktidar alternatifi olarak tüm veya ağırlıklı olarak tekelci sermayedarlar tarafından desteklenmesi olabilirmi? Bu konuda bugünden hemen evet veya hayır cevabını verip, kestirip atmak olayların canlı akışına sırtını dönmek olur. Biz, bugün MHP tarafından savunulan 'klasik' faşizmin kitleler arasına yayılmaya çalıştığını, düne kadar onlarla kendi aralarında belli mesafe bırakmak (elbetteki kamuoyu önünde) arzusunu taşıyan burjuvazinin özellikle işçi sınıfının ekonomik ve demokratik mücadelesi keskinleştiği ölçüde, faşistleri sivil vurucu güç olarak kullanmaya çalıştığını (Seydişehir, İskenderun, Tariş vs.) işaret ediyor ve bu tehlike konusunda ciddi davranılmasını, anti-faşist mücadelenin sadece bildiri yayınlamakla bitmediğini, faşizmle pratikte ve ideolojik planda da açık, net ve somut gerçeklere dayanan bir mücadele yürütülmesi gerektiğini söylüyoruz.

'9 ışık'ın eleştirilmesine geçmeden önce bu yazımızda faşistler ve tüm gerici «ideologlar» tarafından rağbet gören «milli ideoloji» yalanı üzerinde durmakta fayda var. Böylece kısıtlı bile olsa ideolojinin sınıfsal olabileceği, «milli vs.» gibi kavramların cehaletin ürünü değilse emekçi kitleleri aldatmak amacı taşıyan birer demagoji aleti olduğunu, özellikle nazizmin ve '9 ışık'ın belirli ana düşüncelerini karşılaştırarak aralarındaki evrensel «bağı»tespit ederek görebileceğiz.

MİLLİ İDEOLOJİ YALANI

Son tahlilde mülkiyet ilişkilerinin ürünü olan ideoloji, sınıf mücadelesi içinde karşılıklı olarak sınıfların uygulayıp geliştirdikleri teori ve taktiklerdir, öyle ki sınıf çıkarlarının derin ifadesidirler.

Sınıf çıkarlarının ötesinde ve sınıf çıkarlarına tabi olmayan ideolojik gerçek sözkonusu değildir. Burjuvazinin «ideolojik kavgadan», «ideolojinin fabrikalara, okullara girmesinden» duyduğu derin rahatsızlık doğrudan doğruya kendi ideolojik hakimiyetine meydan okunduğu ve beraberinde mülkiyet ilişkilerinde de derin değişiklik yapacak ideolojik yenilgilerden korkusundandır. Herhangi bir ideolojinin sözcüsünün «tarafsızlığı», «sınıflar-üstü» olduğu konusundaki çabaları ne olursa olsun mülkiyet ilişkilerine karşı teoride ve pratikte takınacağı tavır o «ideologun» tarafsız 'ideolojisinin' hangi sınıfın çıkarlarına hizmet ettiği hangi sınıfı gizlice savunduğu, daha doğrusu emekçi yığınlara kabul ettirmek istediği ideolojisi olduğunu duruca ortaya kor.

«Sınıflar üstü-milli» ideolojinin temsilcisi faşistler Seydişehir'de, İskenderun'da, Tariş'te, Sungurlar'da... vs. de kimin ekmek kavgasına karşı, kimin mülkiyetini korudular? Çok açık onlar işçilere karşı burjuvazinin mülkiyetini korudular, ve her geçen gün bu konuda güvenilir bekçi köpekliği yolunda ilerlemektedirler. O zaman açık değilmi bu burjuva köpeklerinin savundukları «sınıflar üstü», «milli» ideolojinin bir burjuva ideolojisi olduğu?...

Ülkemizde 50 yıldır burjuvazi tarafından «batılılaşmak» diye lânse edilen kapitalistleşme, beraberinde emekçi halkımız için zulüm, sefalet, sürekli işsizlik getirmiştir. Kitlelerin hoşnutsuzluğunu bastırmak isteyen burjuvazinin, uyguladığı diktatörlük beraberinde geniş kitlelerde, ilkel de olsa belirli bir önyargının oluşmasına sebep olmuştur. Buna birde burjuvazinin 50 yıldır sürekli işlediği anti-komünist demagojileri katarsak kitlelerde A. Türkeş gibi «ideologların» kullanabilecekleri umuduna kapıldıkları belirli oranda yanlış kanaatlar yerleştirilmiştir. İşte, Türkeş «9 ışık» teziyle bilinçsiz kitlelerin bu yanlış şartlanmasına seslenmek istemekte, evrensel adı faşizm olan fikirlerini yerli malı bir ambalajla yutturabileceğini sanmaktadır. Türkeş kendi «milli ideoloji» sini şöyle takdim ediyor:

«Bütün Dünya'da bir fikir savaşı yapılıyor. Bir sürü doktrin çarpışıyor. Türkiye'de son zamanlarda kapitalistler ile komünistlerin fikri bir çatışmaya girdiklerini gördük. Bu iki felsefe de ithal malı, ikisi de maddeci, ikisi de Türk milletine yabancıdır. Biz buna karşı YÜZDE YÜZ YERLİ, YÜZDE YÜZ MİLLİ, MANEVİYATÇI bir doktrin ile ortaya çıktık. Bunun adına «Dokuz Işık» dedik. Biliyorsunuz «dokuz» rakamı Türklerce daima kutlu sayılmış bir rakkamdır. Biz prensiplerimizi ortaya koyarken buna da dikkat ettik ve YÜZDE YÜZ MİLLİ bir görüş ortaya koyduk. Bütün dünyada yapılan bu fikir ve taktikler savaşında ancak kendi milli bünyemize uygun, ötekilerden daha yüksek ve daha ileri bir fikirle galip gelebilirdik. Dokuz Işık bu maddeci fikirlerin daha ilerisindedir.» (Aksi belirtilmedikçe age: Türkeş, Temel Görüşler, Dergah Kitapevi - Sayfa 40-41,)» Dokuz Işık nasıl kapitalizmi, marksist sosyalizmi reddediyorsa, nasyonal sosyalizmi ve faşizmi de reddeder... İlahlaştırılmış faşist devletçiliğe, putlaştırılmış nazist ırkçılığa inanmıyoruz.» (age, 48).

Türkeş'in bu söyledikleri gerçekten doğru mu? Gerçekten dâhi Türkeş tek başına milletimizi kurtaracak doktrini vahiy yoluyla mı yazmıştır. Elbette hayır! Bu söylediklerinin aksini 9 Işık doktrini adını verdiği doktrinden yapacağımız alıntıların özünün ve sistematiğinin Hitlerin «Nazizm» adlı düşüncesinde olduğunu göstermeye çalışacağız. Bunların burada tek tek eleştirisini yapmıyacağız. 9 Işık'ın her birinin ayrı ayrı eleştirisi bundan sonraki sayılarımızda yer alacak. Burada sadece Nazizm ile «9 ışık» ın ana düşüncelerini kısaca karşılaştırmakla, «milli ideolojinin» milliliği (!) konusunda açıklık getirmeye çalışacağız.

FAŞİZM IRKÇIDIR, TÜRKEŞ VE ONUN 9 IŞIK DOKTRİNİDE IRKÇIDIR

Türkeş herşeyden evvel bir ithama cevap veriyor ve nasyonal sosyalistler ırkçı oldukları halde, kendilerinin ırkçı olmadıklarını söylüyor: «Bazı ithamlar altında bulunuyoruz. Biz ırkçı değiliz. Duymayanlar duysun: Irkçı değiliz» (Türkeş, Türkiye'nin meseleleri sf. 46). Ancak Türkeş bu iddiasını bizzat kendisi çürütüyor. Türkü tarif ederken Türkeş şöyle diyor: «Kalbinde başka bir IRKIN gururunu taşımayan ve kendisini samimi olarak Türk hisseden ve Türklüğe adayan herkes Türktür. «(Türkeş, Milli Doktrin 9 Işık, Sf. 15) Ha Ali Veli, ha Veli Ali. Kalbinde başka bir IRKIN gururunu taşımayan demek kalbinde Türk IRKININ gururunu taşıyan demektir. Türkeş Türkü tanımlarken IRKA başvuruyor, Türklüğü IRKÇILIK esasına göre tanımlıyor. Türkeş kelime oyunu ile IRKÇI olmadığını ispatlamaya çabalarken kendini verdiği çeşitli tanımlarda ele veriyor: «Bize göre Türk milleti ortak dil, SOY, ülkü... çünkü millet bir ülkü, tarih, kültür ve SOY birliğidir... SOY birliği Türk milletinin en itici, en önemli faktörüdür. SOYUMUZ TÜRK SOYUDUR. SOY TABİİ ve ORGANİK bir unsur olduğu için... Türk SOYUNUN değerli bir SOY olduğu büyük bilginler tarafından kabul edilmektedir.» (Türkeş Milli Doktrin 9 Işık, Sf. 41-42, BM) Tabii ve organik, insanın biyolojik yapısına, doğasına ilişkin özellikleri ifade eder. Bu biyolojik özellikleri daha açıkçası kafatasçı, ırkçı özelikleri Türklük tanımına dahil eden Türkeş kendisinin ister istemez kafatasçı, ırkçı olduğunu ilân ediyor. Ayrıca «... Türk insanının kabiliyetlerini, cevher-i aslisini... buluşma noktamız Türkün kafası, Türkün kalbi, Türkün cevheri aslisidir.» (Türkeş age Sf. 20, 3..) Burada sözkonusu olan cevher-i asli'den kastedilen açıkça Türk ırkıdır. Peki Türkeş için ırkçı olmamak neden bu kadar önem taşıyor? Bunun birçok sebebi var. Birincisi ırkçılık ve ırk nazariyeleri bilimsel olarak iflâs etmiş, geçerliliği kalmamış, safsata teorilerdir; İkinci olarak nasyonal sosyalist Hitler'in üstün ırk teorisi yüzünden geniş kitleleri katletmesi tüm Dünya'da ve ülkemizde nefret uyandırmıştı ve hala da uyandırıyor; üçüncüsü Türkeş kendini nasyonal sosyalist hareketten ayrı göstermek iddiasında, bunun bir neticesi olarak 9 Işık doktrinini ulusal ve kendine ait bir doktrin olduğu iddiasında ve nihayet dördüncü olarak anayasa ve yasalar ırk esasına göre parti kurulmasını ve ırkçılık yapılmasını yasaklıyor.

Türkeş'in herşeyden evvel kendini yapmakla görevli gördüğü şey 9 Işığı ve milliyetçi hareketi uluslararası paralelinden nasyonal sosyalist hareket ve ırkçı doktrinden ayırmaktır. Bu anlamda Türkeş nazizmi şöyle tarif ediyor: «Nazizm ise... «ari ırkın üstünlüğü» ve «Antisemitizm» ilkelerini siyasi bir tatbikat haline getiren... doktrindir... NAZİZM antiklerikaldir. Dine karşıdır. (Türkeş age, Sf. 55) Türkeş'e göre nazizm bu, ve milliyetçi hareket ve 9 ışıkla yakından uzaktan hiçbir alâkası yok. Türkeş ister istemez gene kendini ele veriyor; «Ari ırkın üstünlüğü» 9 Işıkta «Türk SOYUNUN üstün bir SOY olduğu bilginler kabul ediyor» şeklini alarak devam ediyor. Hitler ari ırkın üstün olduğunu bu ırka medeniyet yaratıcı görev atfettiğinden çıkartıyor. Şöyleki: «İnsanlığı medeniyeti... yaratıcı olarak yalnız ari ırkını gösterebilirdik. Ari ırk insani bütün keşiflerin temellerini atmış, büyük eserini meydana getirmiştir.» (Kavgam, Sf. 287) «Yaratıcı bir faaliyet gösteren toplumlar... yaratma kabiliyetine tâ başlangıçtan, doğuştan sahipdirler. «(Kavgam, Sf. 291)» Ari ırkların medeniyetçi ve yapıcı melekelerinin kaynağı fikri kabiliyetlerinde değildir. Yalnız fikri kabiliyetleri olsaydı sadece yıkıcı olarak hareket eder, organizatör (Teşkilâtçı) olamazlardı.» (Kavgam, Sf. 294) «... Bütün bu teoriler, değerin ve medeniyet yaratıcı kuvvetlerin esasını ırkın teşkil ettiği gerçeğini göremiyor, bu kökten hareket edemiyorlar.» (Kavgam, Sf. 390) Hitler gördüğümüz gibi medeniyetçiliği ve teşkilâtçılığı ırk esasına dayandırdığından medeniyet yapıcıları ve teşkilâtçıları ari ırk mensupları olarak görüyor, ve nasyonal sosyalist düşüncesinin ana kaynaklarından birini de Türkeş'in de gayet iyi bir şekilde tespit ettiği gibi ari ırkın üstünlüğü ilkesine bağlıyor. Peki Türkeş'in Türk milletine ve 9 Işığında da milliyetçiliğe atfettiği şeyler nedir? «Milletimizin teşkilâtçı niteliğinde her türlü yaratıcılık unsuru mevcuttur. Bunlar arasında kültür ve medeniyet oluşturma özelliğimizden bilhassa bahsetmemiz gerekir. Yarının güçlü ve milliyetçi Türkiyesinin çağdaş medeni milletlerden biri olacağına mutlaka inanmalıyız.» (Türkeş, age Sf. 143).

FAŞİZM SALDIRGANDIR DİĞER HALKLARIN DÜŞMANIDIR. TÜRKEŞ VE ONUN 9 IŞIK DOKTRİNİ DE SALDIRGANDIR, DİĞER HALKLARA DÜŞMANDIR.

Yukarıdaki alıntılarda da gördüğümüz üzere Hitler'in ari ırka atfettiği ve buradan hareketle üstün ırk anlayışını geliştirdiği özellikleri Türkeş Türk milletine atfediyor ve bunu da «Türk SOYUNUN üstün bir SOY olduğu büyük bilginlerce kabul ediliyor» diyerek Türk milletine tarihi misyonlar yüklüyor. Aynı tarihi misyonlar Hitler tarafından da ari ırka atfediliyordu. Ari ırkın üstünlüğü teorisinden hareketle Hitler Almanların yaşam sahası elde edebilmek için Avrupa'da toprak kazanmasının gerekli olduğunu ileri sürüyor ve barış için kaçınılmaz olarak savaşın gerekli olduğunu, ancak belli büyüklükte bir toprağa ari ırk yani almanlar sahip olduktan sonradır ki Dünya'da medeniyetlerin kalıcı olabilmesi ve bu anlamda da barışın sağlanabilmesi mümkündür, diyordu. Bu nedenle de Hitler kitleler arasında barışseverliğin ve barış umutlarının yaygınlaşmasına karşı çıkıyor ve bunları bir yahudi oyunu olarak Alman ırkını mahva sürüklemek için ortaya atılanları ileri sürüyordu. Yani nasyonal sosyalizmin en önemli özelliklerinden bir tanesi de saldırgan olmak ve ari ırka aşağı ırkları savaş yoluyla tâbii kılmak, bir başka deyişle Almanya'nın sınırlarını genişletmek ve onu dünya devleti haline getirmekti. Bu konuda yüzde yüz milli Türkeş'in 9 Işık doktrini ne diyor, bir de ona bakalım. «Türk milliyetçiliği saldırgan değildir... nizam, adalet ve barış ülküsü ile cihad eden bir millet şüphesiz başka kavim, din ve ırklara düşmanca davranamazdı. Onun için de davranmamıştır... Türk milletinin vasfı budur; vakarlıdır, bencil, menfaatçi

devamı sayfada

emperyalizm ve yerli ortaklarına karşı

BURJUVAZİYE KARŞI BİRLİK VE MÜCADELE RUHU...

Yerli ve yabancı tekellerin sultasının hüküm sürdüğü ülkemizde Boru Hattı direnişi, bu ortaklığın ve siyasi iktidarın bu ortaklığın emrinde olduğunun somut, güncel bir açıklaması oldu. Ekmek ve hürriyet için direnen işçiler karşılarında «kâr, daha fazla kâr» anlayışının ve aynı sınıf çıkarlarının doğurduğu yerli ve yabancı burjuvazinin kutsal ittifakını ve bu ittifakın çıkarlarını korumakta cansiperane çaba harcayan siyasi iktidarı gördüler.

Emperyalizmin ve yerli ortaklarının çıkarlarını korumak için MC iktidarı, her işçi direnişinde, her toplumsal muhalefet hareketinde olduğu gibi boru hattı direnişinde de kolluk kuvvetleriyle, militarist güçleriyle tüm burjuva kurumlarıyla işçilerin üzerine yürüdü: Onların muhalefetlerini, ekmek kavgalarını önlemek, ezmek istedi. Direnişi kıramadığı yerde işçileri bölmek, çevredeki yoksul köylülerle karşı karşıya getirmek istedi. Patronlar ve siyasi iktidar için asıl önemli olan işçilerin istedikleri daha fazla ücreti vermemekten de öte işçi sınıfı içinde gelişen sosyalist düşüncenin etkinliğini kırmak ve bunun doğal yankısı olan sınıf mücadelesi ve birlikteliği ruhunu daha henüz filiz halindeyken ezmekti. Bu yüzden onların asıl ilgilendikleri ve önlemek istedikleri işçilerin birliğinin gelişmesi ve burjuvaziye karşı takındıkları uzlaşmaz sınıf mücadelesi tavrıydı.

Bizzat işçilerinde belirttiği gibi direnen işçiler mücadelelerinde yalnız ve yalnız «birlik ve kararlılık» prensiblerine dayandılar. Mücadelelerinde başarı ve yenilgilerinin son tahlilde belirleyici etkeni gösterecekleri sınıf dayanışması ve kararlılığı tavrıydı; sendikalarının tanınması, daha iyi ücrete kavuşmaları, hukuki alanda başarı kazanmaları.. vs. bütün bunlar, eğer kendileri birliklerini koruyabilirlerse, burjuvazinin ve siyasi iktidarın, baskı kuvvetlerinin bölücü tertiplerini zamanında önleyebilirlerse, bunun için gerekli uyanıklığı gösterebilirlerse gerçekleşebilirdi. Ancak böylesine bir devrimci kenetlenme ve uzlaşmazlık ruhu direnişlerini başarıya ulaştırabilirdi. Yoksa sonucu hakkında mevcut burjuva kurumlarına, patronların iyiniyetine ve hatta sendikaların «başarısına» dair besleyecekleri en ufak umut ve iyiniyet kırıntısı direnişin kırılmasına, satılmasına ve dolaylı olarak süreç içinde ezilmesine sebep olacaktı. Direnişin geçen zamanı, bizzat bu devrimci mücadele ilkesini doğrulamıştır ve bundan sonra da doğrulayacaktır.

Sendikalaşma mücadelelerinin daha başlangıcında patron, ileri işçileri işten atarak gelişmekte olan mücadeleci ruh halini kırmak, ileri işçilerle tüm işçi kitlesini bölmek istedi. Fakat bu taktik işçilerin kitlesel müdahalesiyle başarısızlığa uğradı. İşten atılanların geride kalan işçilerin tamamı tarafından aktif bir şekilde desteklenmesi hem atılanların geri alınması hem de patronun gayrı resmi dahi olsa sendikayı tanıması sonucunu getirdi. Ayrıca birlikte yürütülen bu mücadele işçilerdeki mücadele ve birlik ruhunu pekiştirmişti. Alınan kısmi başarının da kazandırdığı tecrübe ile işçilerin sendikalaşma çalışması daha da hızlandı.

Tüm direniş boyunca işçiler yalnız patronlara karşı değil ayrıca siyasi iktidarın örgütlü silahlı güçlerinin açık ve gizli baskılarına karşı da direndiler. Kendilerine karşı çevre köylerin emekçi halkı çıkartılmak istendiğinde ise başarısızlığa ve yenilgiye boyun eğmediler. «..patronların oyunlarına karşı gerçeklerin açıklanması..» için köylü arkadaşlarla yürütülen sıcak diyalog sonunda patronların emekçileri bölme ve birbirine düşürme çabalarını boşa çıkardılar.

Üç aya yakın bir zamandır süren direniş boyunca yalnızca ilerici partilerin ve demokratik örgütlerin suskunluğuyla değil ayrıca bizzat DİSK merkezinin de ilgisizliğiyle karşılaşıyoruz. MC iktidarının baskı ve terör politikasını arttırdığı bugünlerde demokratik yakınlaşma ve yardımlaşmanın artması gerekirken, tam aksi bir tutumla baskılar ve direnişler karşısında demokratik örgütlerde «kendi başının çaresine bakmak» gibi sakat bir anlayış yerleşmektedir. Faşist baskılara karşı tek tek mücadele edilemeyeceği bütün demokratik güçlerin sonsuz bir dayanışma içinde olmaları gün gibi aşikardır. Demokratik örgütlerin direniş karşısındaki tutumları birtakım objektif gerekçelerle izah edilmeye çalışılsa bile DİSK'in tavrı doğrudan doğruya sendika içi egemenlik hesaplarına dayanan gerici- sendika ağası anlayışının bir ürünüdür. İşçi sınıfındaki bilinçlenmenin kendi CHP kuyrukçusu politikalarını çoktandır aşmaya yüz tuttuğunu, özellikle DİSK tabanındaki ileri işçilerin gittikçe daha fazla ölçülerde sosyalizme yakınlaştığını gören DİSK merkez yönetimi, kendi sendika içi hesaplarını bozacak sosyalist sendikacılık pratiğini uygulayan sendikalara ve sendikacılara karşı yıldırma siyaseti izlemekte, burjuvaziye karşı yürüttükleri ekonomik mücadelede onları DİSK'in merkezi imkanlarından mahrum ederek güçsüz duruma düşürmeye çalışmakta kendilerine itaate zorlamaktadır. Bu politika yüzünden birçok yerde sırf sosyalistlerin önderliği sözkonusu olması yüzünden DİSK.e ait sendikalara katılmak isteyen fabrika işçileri üyeliğe kabul edilmemektedir. Böylesine bir gerici tavır içindeki bu sendika ağalarının ağzında «işçi sınıfının birliği» koskoca bir yalan olmaktadır..

Son olarak şunu söyleyebilirizki, Tariş'te, Seydişehir'de, somut örneklerini gördüğümüz Dayanışma Grevleri giderek işçi sınıfımız içinde yaygınlaşmakta, daha geniş işçi yığınları sınıf dayanışması yolunda ilk önemli adımları atmaktadır. Proletaryanın öncü savaşçıları olan sosyalistlere düşen görev bu güzel ve devrimci eylem metodunu benimsemek ve mükemmelleştirmek, Türkiye ölçüsünde etkili örneklerinin verilmesinin çabasını harcamaktır.

Orada, Irak-Türkiye boru hattında 800 ü aşkın işçi 3 aya yakındır büyük bir azim ve sınıf dayanışması ruhuyla direniyorlar. Bu işyerindeki mücadelenin bugünkü sonucu ne olursa olsun ekonomik mücadelenin yetmezliğini ve asıl belirleyici olanın iktidar meselesinin çözümü olduğunu mücadele içinde daha iyi anlayan işçiler burjuvazi ve onun baskı aracı olan devlet cihazı konusunda canlı ve unutulmayacak pratik deneyler edinmişlerdir, ki bundan sonraki sınıf mücadelesindeki tavırlarının doğrultusunu bu deneylerine dayandırarak doğru bir şekilde tayin edebileceklerdir.

«... Arasıra işçiler kazanırlar, ama geçici bir zaman için. Mücadelelerinin gerçek meyvası, bu hemen aldıkları sonuçlar değil, işçilerin durmayan genişleyen birliğidir...»

— K. Manifesto —

TÜRKEŞ, HİTLER'İN SİLİK KOPYASI

zalim değildir» (Türkeş age, Sf. 57). Şimdi de Türkeş'in ne denli barışsever, ne denli saldırgan olmadığını gene kendisinden dinleyelim: «Başka milletlerin kurt olarak yetiştirildiği bir devirde, nesillerin kuzu olarak yetiştirilmesi bir suçtur, bir gaflettir, bir ihanettir» (Türkeş age, Sf. 20). «Türk miletinin ikinci karakteri asker millet oluşudur. Asker milletten amaç disiplinli, cesur kahraman bir millet olmaktır. Tarih milletimizin bu özelliği hakkında da sayısız örneklerle doludur. Esasen büyümek, bir dünya devleti olmak özlemimizin en büyük garantisi, asker millet, cesur ve kahraman millet olma karakterimizdir. Manevi ve iktisadi kalkınmamızı sağladığımız gün, dünya politikasındaki hakim yerimizi mutlaka alacağız... Esasen bu bizim tabii hakkımız, tarihi misyonumuzdur.» (Türkeş, age 143 -144) Gördüğümüz üzere Türkeş aynı kitabının değişik sayfalarında kendini yalanlıyor ve kitlelerin uzun yıllardan gelen milliyetçi duygularına tarihi çarpıtarak hitap etmeye ve onları sonu belli olmayan maceralara sürüklemeye hazırlıyor. Nasyonal sosyalist hareketin saldırgan karakteri dünya halklarını birbirlerine ırk, milliyet gibi soyut kavramlarla düşman eden maceracı karakteri Türkeş'in 9 Işık doktrininde de aynen kendini gösteriyor.

FAŞİZM DİN KONUSUNDA İKİ YÜZLÜDÜR. TÜRKEŞ VE ONUN 9 IŞIK DOKTRİNİ DE DİN KONUSUNDA İKİ YÜZLÜDÜR.

Türkeş nazizmi tanımlarken bir yandan da şöyle diyordu: «Nazizm antiklerı kaldır. Dine karşıdır» (age Sf. 55) Oysaki antiklerikal, hristiyan kiliseleri (Mezhepleri) arasındaki ayrılığa karşı olmaktır, daha doğrusu tarafsız olmaktır. Hitler ırkçılığa ters düşeceği, dikkatleri başka yöne çekeceği ve (daha önce pancermanist hareketle olduğu gibi) güçleri böleceği endişesiyle mezhep ayrılıklarına karşı çıkıyor. Şöyleki: «Hareketimizin gayesi dini bir reform yapmak değil, milletimizi siyasi bakımdan yeniden teşkilâtlandırmaktır. Her iki dini mezhebi milletimizin bekası için eşit değerde dayanak olarak görür. Bundan dolayı da dinin esas rolünü, ahlâk desteği olduğunu unutup onu bir alet haline getirmeye çalışan partilerle mücadele ediyoruz.» (Hitler, Kavgam) «Şu veya bu mezhep gerçekten tenkit edilecek durumda olsa bile bir siyasi parti şu hususu asla unutmamalıdır. Tarih bu şartlar altında bir siyasi partinin dini bir reform yapmaya muvaffak olduğunu kaydetmemiştir.» (Hitler, Kavgam).

Yoksa Hitler dine karşı çıkmaz «... bu dünyada dinin yerine başka bir şeyin konulması kabul edilemez... kitle için iman dünyada ahlâki terakki için yegane esastır.» (Hitler, age Sf. 265) «... Onun için siyasi partilerin dini meselelerle bir işleri yoktur. Dini siyasi partilerin mücadelelerine karıştırmamak gerekir.. bir siyasi lider için milletinin dini müesseseleri daima el üstünde tutumalı, dokunulmamalıdır.» (Kavgam Sf. 119) Gördüğümüz gebi Hitler mezhepler arasında ayrılık gütmez, dine karşı değildir ama dinin siyasete alet edilmesine karşıdır. Tabii bu Hitler'in dini siyasete alet etmesine engel olmaz. Kendi karşı çıktığı şeyi yalanlarını doğru gösterebilmek için kullanmak zorundadır. Şöyleki: «Şu halde ırkçı bir devlet herşeyden önce, izdivacı ırk bozulmasının ittiği çukurdan çekip çıkarmalı ona insanla maymun arasında bir takım acubeler değil, Allahın suretinde varlıklar yaratılması için kurulan bir müessese kutsallığını vermelidir.» (Hitler age, Sf. 402) «Çünkü bekası için hazır olmayan veya buna gücü yetmeyen bir millet Allah tarafından ebediyyen yok edilmeye mahkum edilmiştir.» (Hitler age, Sf. 100) Türkeş de Hitler'in bu öğüdünü tutuyor bir yandan islâmiyete, dine sahip çıkarken öte yandan mezhep meselesine hiç dokunmuyor. «Türkler tek devlet fikir ve tatbikatına en erken erişmiş millettir. Millet ve milliyet şuuru... mezhepçilik gibi meselelerin daima üstünde olmuştur.» (Türkeş age Sf. 56) Türkeş de dinin siyasete alet edilmesine şiddetle karşı çıkar, ancak kendisi dini siyasete alet etmeden de duramaz: Türklük şuur ve gururuna, islâm ahlâk ve faziletine.. kısacası hak yolu, hakikat yolu, ALLAH yoluna çağırıyorum.» (Türkeş age, Sf. 42.) Gördüğümüz gibi Hitler Hitler ve Türkeş din konusunda birbirlerinden bir milim bile ayrı düşünmüyorlar, daha doğrusu Türkeş Hitler'i kopya etmekten bu konuda da vaz geçmiyor. Hitler ve Türkeş'in ikisinin de ortaklaşa karşı çıktıkları bir şey de dinin ırktan üstün tutulması. Hitler şöyle diyor: Kilise erkanı dini müesseseleri ve hatta doktrinleri ırkın zararına olacak şekilde istismar ettikleri zaman asla onların yolundan gidilmemelidir ve onlarla mücadelede aynı silah kullanılmamalıdır.» (age Sf. 119) «Dini meseleler asla milli hayata karşı değildir ve ırkın hayatını kemirmezler.» (age Sf. 119) Türkeş de bu iki konuda aynen şöyle diyor: «Bugün memleketimizde Türklüğe cephe alan veya Türklüğü inkara kalkışan bazı kimseler herşeyin dilden ibaret olduğunu ileri sürmektedirler. Bu gibiler ya bilgisizlik ve gafletin esiri olan kimselerdir veya Türk milletini yıkmak isteyen kötü emellerin hizmetçisi olanlardır. (age. Sf.34). «Milliyetçiliği reddeden bir dincilik anlayışı ve islâmiyete düşman bir milliyetçilik anlayışı bize yabancıdır, bizim dışımızdadır.» (age Sf. 190).

SONUÇ:

Türkeş yüzdeyüz milli, yüzde yüz yerli doktrini 9 ışığı savunabilmek onun yerli, milli ve kendi eseri olduğunu ispatlayabilmek için nazizmi tarif etmiş ve 9 ışığın bununla hiçbir alakası olmadığını ispatlamaya çalışmıştı. Ancak yukarıdaki alıntılardan da açıkça anlaşıldığı üzere Türkeş kendi kazdığı çukura kendisi düşmüştür. Ayrılık noktası olarak koyduğu şeyler tersine 9 ışık doktrininin temelini teşkil eden şeylerdir, bunlar zaten faşist ideolojinin temel taşlarıdır. Esasen de, Türkeşin 9 ışık doktrininde öne sürdüğü ilkelerin eleştirisini yaparken, bunların Türkeş'in kafasından çıkmış olmadığını Hitler'den alacağımız alıntılarla kısaca göstereceğiz. Bu yazının neticesinde kısaca ortaya çıkan gerçek şudur ki milli ideoloji iddiasıyla ortaya çıkan Türkeş'in ideolojisi de evrensel faşist ideolojiden başka birşey değildir. O da işçi sınıfı ve emekçi halkı yalanlarla demagojik vaadlerle finans kapital zümresine köle etmeyi amaçlamış ırkçı, gerici, şoven, saldırgan bir ideolojidir. İdeolojiler evrensel ve sınıfsaldır. Bugün dünyada elbetteki çökmekte olan emperyalizmin son dayanak olarak başvurduğu faşizm ve onun ideolojisi yükselmekte olan sosyalizmin ve işçi sınıfının ideolojisinin ayakları altında tarihin çöplüğüne süprülecektir.

BORU HATTI DİRENİŞİ

Türkiye-Irak petrol boru hattının döşenmesi işini, yapılan anlaşmayla merkezi Batı-Almanya'da olan Mannesman R.A.G. adlı çok uluslu bir tekel üzerine almıştı. BOTAŞ isimli türk firmasıyla yapılan anlaşma sonunda ihaleyi alan Mannesman, şimdiye kadar boru üretimi ile uğraşan dünya çapında bir tekel olup boru hattı döşenmesini ilk defa Türkiye'de yapmaktadır. Bu yüzden de bu tekel boru döşemesindeki kazı işlerini İtalyan Condette Strade'ye topografik denetim ve ölçüm işini Fransız kökenli PİS'e, boruların taşınma işini Hollanda kökenli A.HAK tekellerine ve kaynak işlerinide ABD kökenli CRC'ye ihale etmiştir. Ayrıca Hollandalı tekel, bir Türkiye tekeli olan Tekfen Holding'le ortak iş yapmaktadır. Kısacası bu birleşim yerli-yabancı tekeller işbirliğinin somut bir örneğini oluşturmuştur.

800'ü aşkın işçinin çalıştığı boru hattında ayrıca boru hattını yapan yabancı firmalarca Türkiye'de bulunmadığı gerekçesiyle kendi ülkelerinden getirdikleri teknik elemanların sayısı yüzleri aşmaktadır. Boru hattında ayrı işleri yapan Türkiyeli teknik elemanlar ise en ağır işleri yapmakta, karşılığında ise yabancılara nazaran çok az ücret almaktadır.

DİRENİŞİN NEDENLERİ-DOĞUŞU VE GELİŞMESİ

Boru hattında çalışan işçilerin çoğunluğu vasıfsız işçidir. İşçilerin başlangıçta sendikaları yoktu. 1975 yılı Eylül ayında 54 işçi DİSK'e bağlı Baysen-İş sendikasına üye oldular. Fakat Alman tekeli Mannesman 15 Eylül 1975 de bu işçilerin işine son verdi. Bunun üzerine tüm işçiler arkadaşlarını yalnız bırakmayarak direnişe geçtiler. Arkadaşlarının direnmesi sonucunda atılan devrimci işçiler tekrar işe alındılar. Ayrıca işçi temsilcileriyle Mannesman temsilcileri arasında bir anlaşma yapıldı. Yapılan protokola göre: Toplu sözleşme imzalanıncaya kadar işveren toplu işten çıkartmaya başvurmayacaktır. İşçiler bu direniş ve sonucunda patrona kabul ettirdikleri anlaşmanın kendilerine kazandırdığı tecrübe ve azimle topluca sendikaya kaydoldular. Sendika yasal formaliteleri tamamladıktan sonra Bölge çalışma müdürlüğüne başvurdu. Ancak yetki işveren desteği ile kurulan bir sarı sendika olan Tüm Baraj-İş adlı bir sendikaya verildi. Baysen-İş yetkiye itiraz eder, bunun sonucu durum iş mahkemesinde görüşülmeye başlanır. Ancak aradan birbuçuk ay geçmesine rağmen yetki meselesi çözümlenemez, bu arada mahkemedeki *dava dosyası ortadan kaybolur* (!). Bunun üzerine 24 kasım 1975 günü yasaların uygulanması, haksız uygulamaların ortadan kaldırılması ve işçilerin kendi seçtikleri sendikanın yetkili olmasının kabulü için işçiler genel bir direnişe geçerler.

Direnişin 4.cü gününde Pazarcık iş mahkemesi yetkiyi işçilerin topluca üye oldukları Baysen-İş sendikasına verir. Sendika temsilcileri Mannesman firması yetkililerini toplu sözleşmeye çağırırlar. Ancak işveren mahkeme kararını tanımadığını ve sözleşmeye oturmayacağını bildirir. *Bu arada işçi temsilcileri de tutuklanmaya başlanır.*

Mannesman işçilerinin başlattığı direniş, kısa zamanda diğer firmaların işyerlerinde çalışan işçiler tarafından da desteklenir. Direnişe kısa zamanda İtalyan, Amerikan ve Fransız firmalarının işyerlerinde çalışan işçiler de katılır. Böylece boru hattının geçtiği Nazlı, Araban, Urfa ve Mardin hattı işçi sınıfının birliğinin ve bu birlikten ileri gelen güçlü direnişinin hattı olur.

BORU HATTINDAKİ İŞÇİLER NE DİYOR?...

Türkiye-Irak petrol boru hattında işçiler Urfa'da, Mardin'de, Nazlı'da ve Araban'da 80 günlük bir zamandan beri yabancı ve yerli burjuvazinin sömürüsüne, baskı ve hakaretlerine son vermek için direniyorlar.

Günde 16-17 saat angarya usulü çalışılan, yabancı işçilerin bir günde aldığı ücreti yerli işçilerin bir ayda aldığı, hasta olduğunda doktora gitmek isteyen işçilere çıkışı verilen, sendika seçme özgürlüğü patron tarafından mevcut yasalar hiçe sayılarak çiğnenilen, büyük çoğunluğunun sigortasız çalıştırıldığı, bayram-pazar denilmeden zorla çalışmak mecburiyetinde bırakılan işçilerin, haftalar boyu evlerinin yüzünü bile göremediği, en zor ve en ağır işlerde en düşük ücretle çalıştırılan, işçiler üzerinde her türlü zulüm ve baskının uygulandığı Irak-Türkiye petrol boru hattında üç aya yakın bir zamandır süren direniş, işçilerin karakollara sürülmelerine, tutuklanmalarına, haftalarca kahvelerde kuru sandalyalar üzerinde sabahlamalarına, gıdasızlık ve soğuktan hastalanmalarına ve karda kışta şantiye kapılarında bekleşmelerine rağmen azim ve kararlılığından hiçbir şey kaybetmeden işçi sınıfının *birlik, dayanışma ve sınıf mücadelesi ruhunun* en belirgin örneklerini vererek

MEHMET TOPALAK

(Borucu)

«Boru hattında işgüvenliği diye birşey sözkonusu değildi. 17 saat çalışıp karşılığını bile alamamaktayız. Patron ve vekilleri bize hakaret etmektedirler. Çoğumuz sigortasız çalışmaktayız. Derdimizi anlatmaya gittiğimizde işten atılmakla karşılaşıyoruz. Patron anayasal hakkımız olan sendika seçme özgürlüğümüzü açıkça çiğneyebiliyor. Bu mevcut yaasların bile çiğnenmesi demek değilmidir?

İşten bütün bu insanlıkla alakası olmayan, aşırı kar amacı ile ölümleri pahasına işçi çalıştıran patronlara hakkımızı çiğnetmemenin tek yolu kalmıştı: Direnmek. Direnmeye başladık ve haklarımızı alıncaya kadar da direneceğiz. İstediğimiz mevcut yasaların uygulanması, insanca yaşamak, haklarımızın kabulü ve sendikamız Baysen-İş'in tanınmasıdır.»

ABBAS DOĞRULMAZ

(Borucu)

«Patron bizlerin seçtiği ve İş mahkemesinden yetki alan Baysen-İş'i tanımadı ve bir sarı sendikaya bizleri kaydettirmeye çalıştı. Bunu başaramayınca yeniden işçi almaya ve onları çalıştırmaya başladı, ancak alınan vasıfsız ve sanatsız işçilerle bu boru hattını kendi başlarına yapamayacaklarını anlayınca tekrar bizlere yanaşmaya, bizleri bölmeye, bizleri aldatmaya çalıştı. Fakat bütün bu çabaları ve gayretleri de boşa gidince, bu seferde G. Antep valisini, Araban Kaymakamını ve Jandarma Komutanını devreye sokmak istedi. Kolluk kuvvetleriyle işçiler üzerinde baskı kurmaya çalıştı. Patronların bu çabaları biz işçilerin kararlı mücadelesi sonunda bertaraf edilecektir. Ve zaten de edilmektedir. Biz bu mücadelede yalnız iki şeye güvendik: Birlik ve kararlılık. Yaşasın işçilerin birliği!»

KALENDER SARI

(Kaynakçı)

«Bize karşı Araban halkını ve çevredeki yoksul köylüleri kullanmaya kalktılar. Çevre köylerden ve Araban halkından 1000 kadar emekçiyi karşımıza çıkartmaya kalkıştılar ve onları sarı bir sendikaya üye yapıp 'işe alacağız' vaatleriyle kandırıp, direnişimizi kırmak istediler. Bu arkadaşlara bizler tarafından gerçeklerin açıklanması patronların oyunlarını bozdu. Patronun tüm oyunlarını direnişimiz boyu kararlı tavrımız ve tavizsiz mücadelemiz sonucu bertaraf ettik ve daha da edeceğiz.»

HÜSEYİN KUL

(Kaynakçı)

«Yasal hakkımız olan greve gitmeyi sabırsızlıkla değil, kararlı bir mücadele azmiyle bekliyoruz. Hele grev formaliteleri bir tamamlansın gücümüzü o zaman görürler. Mücadele nasıl verilir, işçi hakları nasıl alınır, emperyalistlere ve onun yerli ortaklarına öğreteceğiz. Hiçbir şey onları kurtaramaz, çünkü: mücadelemiz sonucu sendikamız Baysen-İş'i kabul ettirdik ve grev yapabilme hakkını aldık.»

izmir TÖB DER kongresini sosyalistler kazandı

TÖB-DER'DE DEVRİMCİ ÇALIŞMA PROGRAMI

«Geçtiğimiz ay, Töb-Der İzmir şubesinin kongresi yapılmıştır. Şube yönetim kurulu seçimlerinde devrimci sosyalizm taraftarlarının listesi 269 oy, CHP sempatizanlarının ve birtakım CHP kuyrukçularının listesi (ki bu listeyi son anda PDA'cılar da desteklemiştir) 154 oy, eski yönetim kurulunun desteklediği liste 54 oy almıştır.

Seçimi ezici bir oy çokluğu ile kazanan devrimci sosyalistler kongrede 'demokratik merkeziyetçi' çalışma taslağını delegelere sunmuşlar, ve demokratik derneklerin nasıl çalışması konusundaki fikirlerini toplu bir şekilde izah etmişlerdir.

Töb-Der ve buna benzer diğer demokratik kuruluşların çalışmalarına ışık tutması ve faydalı olacağı açısından, önemli olan bu çalışma taslağının geniş bir özetini okuyucularımıza sunuyoruz.»

Demokratik kuruluşlar varlığı burjuva demokrasilerinde oluşan, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi halkın demokratik mücadelesiyle gelişen, sermayenin tekelci aşamasında, Finans-Kapitalin Faşizme yönelmesiylede faşizmin karşıtı haline gelen mesleki ve siyasi yığın örgütleridir. Üye tabanları emekçi kitlelerinin bütün kesimlerini kapsar ki bu emperyalizme ve faşizme karşı olan tüm halk kitlelerini içeren çok geniş bir bölümdür. Örneğin bir demokratik kitle örgütü içinde işçi sınıfı sosyalistlerinden-yurt sever aydınlara, Sosyal demokratlardan-ilerici liberallere kadar değişik siyasi görüşlü kişi ve gruplar bulunabilir. Bu aynı zamanda bu kitle örgütlerinin demokratik olma şartıdır Şöyleki: İçine sadece sosyalistleri veya sadece sosyal demokratları alan kuruluşlar (hangi sosyal kesimde örgütlenmiş olurlarsa olsunlar) Demokratik kuruluş değildirler. Demokrasi mücadelesinde elbette önemli yerleri vardır, demokratik mücadeleye dolaysız katılırlar. Ancak bunları sosyalist veya sosyal demokrat kuruluşlar olarak nitelemek daha doğrudur.

Demokratik kuruluşların kitlelerindeki karmaşık yapı bu kurumların denetimlerine de aynen yansıyacağı anlamına gelmez. Demokratik kitle örgütlerinin yönetimini o kesim içindeki en canlı ve en yetenekli dünya ve ülke koşullarını en doğru tahlil eden, kitlesinin özlük sorunlarından hareketle en uygun çalışma biçimini belirleyip uygulayan kollektif çalışmayı aksatmasız yürütebilen kişi ve gruplar gelirlerki bunlar günümüzde artık kaçınılmaz olarak sosyalistler olmaktadır. Burada dikkat edilecek nokta şudur: Demokratik kuruluşların yönetimlerine sosyalistlerin gelmesi o kuruluşların Demokratik kuruluş niteliğini değiştirmez. Çevremizde tekrarlanan yaygın hata demokratik kuruluşların kitleleriyle yöneticilerinin karıştırılmasıdır. Demokratik kitle örgütlerinde yönetime gelen işçi sınıfı sosyalistleri, tabanı sanki sosyalist-parti üyesi gibi görmeleri kesin olarak yanlıştır.

Bu genel yorumların kitle örgütümüz olan TÖB-DER içinde geçerli olduğu açıktır. TÖB-DER içinde yönetime aday olan grublar arasında öğretmen kitlesinin somut sorunlarını en açık bir biçimde ele alıp, bunları tüm yurt sorunlarıyla en başarılı bir şekilde birleştiren ve bu yönde doğru mücadele veren grup öğretmen kitlesinin önderi olarak TÖB-DER yönetimine gelecektir. Genel olarak bütün demokratik kitle örgütlerinde özel olarakta TÖB-DER'de çeşitli grupların yönetim için sürekli bir iç mücadele içinde olması kaçınılmazdır. Bu mücadele demokratik kuruluş var olduğu sürece olacaktır. Ancak burada dikkat edilecek nokta bu mücadelenin çalışmaları geliştirici bir unsur olmaktan çıkarılıp kısır çekişme ve didişmelere dönüşütürülmesidir.

Ne sorunlarımızın halkımızın sorunlarından ayrılmazlığı genel ilkesi bizi gündelik meslekî sorunlardan alıkoyar, ne de günlük işler çalışmalarımızı ekonomizmin ve pasifizmin batağı olacak ölçüye vardırır. Buradaki diyalektik bağlılık çok iyi görülmelidir.

Demokratik Kitle Örgütlerinde Demokratik Merkeziyetçilik Tabandan yukarıya demokratik tırmanış eleştiri özeleştiri ve önerilere sınırsız açık oluş; tavandan tabana doğru merkezi yönlendirmedir. Bu iki ilkenin birlikte izlenmesi demokratik kitle örgütlerin temel öğesidir.

Demokratik kuruluşlarda görev alanlar:

1 — Kuşkulu solculuktan sıyrılabilmeli, çalışmalarında yaratıcı, fedakar ve örgütleyici özellikleriyle mücadelemizi geliştirici olmalıdır.

2 — Zaman israfına yer vermeden kesin ve kararlı bir biçimde «eleştiri -özeleştiri- birlik «bilimsel çalışma yöntemini uygulamalıdır. Ucuz devrimciliğe dur diyebilmek, dedikoduyu önlemek, azlık söyleşilerinden ve yetkisiz toplulukların yargılayıcı davranışlarından kaçınmak zorunludur.

3 — Disiplinli, sistematik, koordine ve demokratik bir kollektif çalışma yolu benimsenerek öğretmen kitlesi içinde canlı, kalıcı ve doğru hedeflere yönelik kitle çalışmaları yapılmalı tüm öğretmenlerin TÖB-DER içinde örgütlenmeleri gerçekleştirilmelidir.

Bunlar yapılabildiği oranda TÖB-DER başta işçi sınıfımız olmak üzere tüm emekçi halkımızın mücadelesine daha etkin bir biçimde katılacak. Anti-faşist ve anti-emperyalist mücadele bütülüğünde bütün faşist saldırılara daha kararlıca karşı koyabilecektir.

ÖRGÜTLENME

a Şubemiz ile ilçe şubeleri arasında birlik ve dayanışma içine girilecek, bu şubelerle sürekli ilişkiler geliştirilecek.

b) Örgütlenmede şube yönetimi ile öğretmen kitlesi arasındaki bağların sürekliliği için bölge ve okul temsılcilikleri oluşturulacaktır.

c) Örgütlenmenin İzmir merkez düzeyinde bilimsel olarak değerlendirilip yürütülmesi için örgütlenme haritası çıkarılacaktır.

ç) Şubemizin üyelerinin her zaman rahatlıkla bir araya gelmesine olanak tanıyan bir lokale kavuşturulması için gerekli her türlü çaba sarfedilecektir.

d) Üye olmayan öğretmenlerin örgütümüze üye olmasını sağlamak amacıyla şube toplantılarımıza ve lokale gelmeleri, yayın organlarımızı okumaları için şubemiz en etkin bir çalışma içine girecektir.

e) Üye olan merkez köy öğretmenlerinin lokalde maaş alabilmeleri için mutemetleri ile gerekli ilişki kurulacaktır.

f) Lokalimiz işçimize ve köylümüze açık olacaktır.

g) Şubemiz İzmirdeki demokratik kuruluşlarla yasal bir dayanışma içine girecek, örgütlü mücadelede birbirine destek olacaktır.

ğ) İzmirdeki yayın organları ile gerekli ilişki kurularak, şubemizin çalışmaları sık, sık basında duyurulacaktır.

h) Örgütlenme çalışmaları eğitim çalışmaları ile iç içe yürütülecek, üye tabanımızın bilinç düzeyinin yükseltimesi için eğitim çalışmalarına önem ve öncelik verilecektir.

ı) Üyelerimizin büyük kısmının örgütlenmede etkin üye olması için yaygın, sürekli eğitim çalışması yapılacaktır.

i) Eleştiri ve özeleştiriye sonuna kadar açık olacağız. Gerektiğinde eleştiri ve özeleştiri toplantıları düzenlenecektir.

YAYIN

a) Üyelerimiz arasındaki diyaloğu sağlamak, örgütsel çalışmalarımızı öğretmen kitlesine yansıtmak, öğretmenlerin eğitim öğretimi ile ilgili sorunlarını ve diğer haklarını kamu oyuna duyurmak amacıyla 15 günlük veya aylık bir haber bülteni veya gazete çıkarılacaktır.

b) Çıkaracağımız bu yayın organı şubemizin olanakları ölçüsünde tüm üyelerimize, çevre şubelere parasız gönderilecektir.

KİTAP VE KİTAPLIK

a) Şubemizde üyelerimizin her an yararlanabilecekleri geniş bir kitaplık kurulacak, üyelerimizin kitap sahibi olmalarını sağlamak amacıyla tenzilatlı kitap satışı yapılacaktır.

b) Çeşitli gazete ve dergilere abone olunarak üye arkadaşların bunları okumaları sağlanacaktır.

TİYATRO

a) Üyelerimizden tiyatro alanında çalışması olan arkadaşlardan bir tiyatro kolu kurulacak, bu kolun hazırlayacağı kitlelere mesaj götüren toplumsal içerikli oyunlar çalışan kitlelerin bulunduğu. semtlerde halka seyrettirilecek.

b) Üyelerimizin çalıştıkları okullarda devrimci öz taşıyan oyunları öğrencilerle hazırlayıp sergilemeleri için, elimizden gelen tüm olanakları kullanacağız.

c) Genel merkezle anlaşma yapmış devrimci tiyatrolar ilimize geldiğinde bunu üyelerimize duyurup seyretmelerini sağlayacağız.

ÖZLÜK SORUNLAR

a) Anti-Emperyalist, anti-faşist ve demokratik mücadelelerde tabanımızla en etkin şekilde yer alacak, ilimizdeki sendikalarla ve diğer demokratik kuruluşlarla dayanışma içinde GREVLİ TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKA hakkımızın alınması için yasal yollarla miting, yürüyüş, kapalı salon toplantıları ve açık oturumlar düzenlenecek. Genel merkez düzeyindeki çalışmalar en etkin şekilde desteklenecektir.

b) Tüm seminer ve öğrenciyi yetiştirici kurslara katılan öğretmenlere yolluk ve günlük ücret ödenmesi, öğretmenin iş ve can güvenliğinin sağlanması yönünde demokratik mücadele yapılacak.

c) İş riskleri ve ek ders ücretlerinin zamanında ödenmesi için gerekli çalışmalar yapılacaktır.

ç) Öğretmen liselerinin demokratik hakları için vermiş oldukları mücadele yasalar doğrultusunda desteklenecektir.

d) Üyelerimizin hukuksal sorunlarını en etkin şekilde savunacak devrimci avukatlarla gerekli ilişkiler kurulacaktır.

e) Merkez köylerde çalışan okul müdürlerinin geçmiş makam ücretlerinin ödenmesi, ilimizde çalışan öğretmenlerin terfi farklarının zamanında verilmesi için gerekli girişimler yapılacaktır.

f) Meyak kesintilerinin faizleriyle geri verilmesi için Genel Merkez düzeyindeki çalışmalar en etkin şekilde desteklenecektir.

g) İlimizde mektupla yüksek öğretime devam eden TÖB-DER'li öğretmen arkadaşların mektupla yüksek öğrenim derneği ile dayanışma içinde yönetmelik sorunlarıyle ilgili gerekli demokratik mücadele verilecek.

ğ) Orta ve ilk öğretimdeki resim, müzik, beden eğitimi öğretmenlerinin ders dışı faaliyetlerinin ücretlendirilmesi için gerekli demokratik mücadele yapılacaktır.

MİLLİ EĞİTİM DİSİPLİN KURULLARI

a) Bugün hem davacı hem yargıç durumunda bulunan il disiplin kurullarının kaldırılıp, yerine bağımsız il idare mahkemelerinin kurulması için genel merkez düzeyindeki demokratik mücadeleleri destekliyeceğiz.

b) İl disiplin kurulları görev yaptığı sürece bu kurullarda öğretmen haklarını en etkin, en tutarlı ve sonuna kadar savunan üyelerinizin görev almasına çalışacağız.

SAĞLIK SOSYAL YARDIM SANDIĞI

a) Artan hayat pahalılığı karşısında her gün biraz daha yoksullaşan ilk okul öğretmenlerinin ayda bir maaşlarından kesilen 20 liralar ile ayakta duran bu sandığın arpalık durumundan çıkarılıp, öğretmenlerin çıkarları doğrultusunda kullanılması için genel merkez düzeyindeki çalışmalara etkin bir şekilde katılınacaktır.

YÖNETİCİLER

a) Yöneticilerin öğretmenler tarafından seçilmesi en demokratik bir yoldur. Genel merkezin bu doğrultudaki çalışmalarına etkin bir şekilde katılacağız.

b) Okullardaki okul yöneticilerinin kesinlikle o okul öğretmenleri tarafından seçilmesi için gerekli demokratik mücadele yapılacaktır.

Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm Kavgasında
öncü
15 GÜNDE BİR ÇIKAR
Sahibi:Mehmet Kırlı;
Sorumlu Yazı İşleri Md:Ali İhsan Özgür;
Yönetim yeri:Selimpaşa sokak 5/5 Aksaray İst.
200 kuruş
Abone:
6 aylık 25;
1 yıllık 50 lira
SAYI: 1
Dizildiği yer: Arpaz matbaası Basıldığı yer: Arpaz mat. Son baskı tarihi:15/2/1976

Değerli okuyucu,

Gazeteniz ÖNCÜ şu anda elinizde. Gazetenizin birinci sayısının çıkışında bir takım teknik imkansızlıklar yüzünden yönemli bir hata var. İzleyicilerimize Tüm Sosyalistlere ve Devrimcilere karşı duyduğumuz sorumluluk bizi bu düzeltmeyi bu şekilde sizlere iletmeye zorladı.

Tüm okuyucularınızanlıyış göstereceğini umarak ve gazetenin bundan sonra daha titiz bir şekilde çıkacağını bildirerek ÖZÜR DİLERİZ.

ÖNCÜ 'nün ikinci sıyısında " SENDİKAL MÜCADELEDE FASİŞT SALDIRILAR" başlığı ile çıkan yazının, ikinci sütündaki devamı okunamayacak bir eşekilde (matbaa hatası) ters basıldı. Yazının doğru olması gereken şeklini aşağıya koyuyoruz.

"......süreden beri tüm fabrikalarda DİSK'e geçme mücadelesi veren işçelerin yıldırılmasını püskürtülmesini arzulayan, buna ihtiyaç duyan İzmir'li patronlar. Ancak bununla beraber MHP'nin ve Ülkü Ocaklarının prestijininaartması ve planlarının taktiklerinin başırılı olması es geçilemeyecek nokta. Seyrişehir Alimünyüm tesirlerideki kavgalar da pek farklı olmadı, netice dğgrudan MHP' li Türk Metal-İş in yetki alması ile sonuçlandı yani MHP için tabiki tam bir zaferdi. Dikkat edilirse bu iş yerleri patronu DEVLET olan iş yerledidir. Ve MHP nin de özellikle çalışmalarını yürüttüğü yerler buralardır. Türkiyenin en büyük fabrikası olan İskenderun Demir Çelik Tesirlerinde de aynı zor yöntemlerin tarkasından toplu sözleşme yetkisi MHP li Çelik İş e verildi.

Bu çalışmaları engellemenin yolu basına verilecek demeçler ya da işçiye dağıtılacak şunu alsam, bunu da alsam yazılı bildiriler değil, düşmanın kullandığı yöntemlerin, örgatlü disiplinli bir şekilde aynen cevaplandırılması olsa gerektir. Faşistlerin sendikal mücadelede uyguladıkları şiddet yöntemlerine karşı mücadelemiz somut olmalıdır.

Yönetim Yeri : Selimpaşa Sokak.
Hocaoğlu Han 5/5
Aksaray-İSTANBUL

Devrimci Selamlar
ÖNCÜ